

M Á M A T K O

Francouzsky sepsal

OTEC JOSEF SCHRIJVERS

provinciální představený rusinských

redemptoristů v Haliči

Na přání spisovatelovo

přeložil dle druhého vydání

O. V A S I L

redemptorista v Stropkově

1 9 3 0

Tiskem a nákladem Československé akciové

tiskárny v Praze

IMPRIMI POTEST

Pragae, die 12. Maii 1930

P. Joannes Haderka,

C. Ss. R. Sup. Prov.

IMPRIMATUR

Pragae, 13. Maii 1930

Dr. Antonius Podlaha,

vicarius generalis

Nr. 5850

Ú V O D

Svatí a učení ctitelé mariánští napsali již mnoho chvály o Panně Marii. Nadšenci líčili Její moc a oslavovali Její přednosti. Já ti nepovím nic nového o Matce Boží. Nedovedu se ani vyjádřiti o Její chvále.

Jsi-li dítkem Mariiným nebo jím chceš býti, přečti si toto dílo, protože se v něm mluví o tvé Matce! Jakási tajemná síla tě přinutí, abys je znovu a znovu četl. Přijdeš na základě této knihy na nové poznatky a nové myšlenky, o nichž spisovatel ani netušil. Radostné city a nadšené vzrušení proniknou tvým srdcem.

Věř, že spis o nejsvětější Panně není knihou obyčejnou! Až ji budeš čísti, podlehneš jakémusi vyššímu vlivu. Pocítíš mocné účinky styku s bytostí vznešenou, nevýslovně čistou a laskavou. Její dobrota a půvab tě okouzlí. —

Moje drahá Matko, nechci o Tobě psáti vznešených a učených studií. Rád bych jen pozval Tvoje děti, aby se u Tebe poohřály. Sama nás pouč, proč jsi naši dobrou Matkou! Vylož nám, jakým způsobem bychom se stali Tvými dětmi! Pověz nám, Maria, čím jsi pro nás byla v dobách uplynulých. Čím jsi pro nás nyní a čím budeš pro nás v nebi! Nepochopíme ovšem Tvých nesmírných předností! Jen jako děti žvatláme Tvé sladké jméno. Ano, jsme malými dětmi, které chováš ve své náruči. Ale nezpůsobí dítě své matce velké radosti, když přitulí svou hlavičku na milou její tvář?

Právě takovou radost chceme také Tobě udělati, naše milovaná Matičko! Budeš s naším dětským projevem lásky spokojena?

Ve Zbojiskách u Lvova na svátek Panny Marie, Matky Ustavičné pomoci 1925.

*O. Jos. Schrijvers,
redemptorista.*

PŘEDMLUVA

K DRUHÉMU VYDÁNÍ

ZA PŮL ROKU PO I. VYDÁNÍ

Ctitele mariánské můžeme rozdělit na několik skupin: na učence, lidi prosté, pouhé obdivovatele a jiné.

Matka Boží má obyčejné sluhy, kteří plní Její rozkazy. Má bojovníky, kteří hájí Její práva. Má své dvořany a úředníky, kteří střeží vstupu do Jejího paláce a bdí nad etiketou, které dlužno šetřiti v blízkosti královny nebes. Některé duše vyznamenává zvláště svou něžnou láskou. Má však také děti, své maličké dítky, které Její mateřské srdce miluje nejvíce. A Její dítky vědí, že Jejich Matička je miluje mnohem více, než všechny ostatní lidi.

Tento spis byl určen jen pro tyto malé dítky Mariiny. Dostal-li se snad do rukou učenců a duchovních velikánů, stalo se to jistě

velkým omylem. Ať se potom také nediví, že se jim tento spis nelíbí. Vždyť nebyl psán pro ně.

Když jsem před několika měsíci podával veřejnosti první vydání, vtíraly se mi v mysl obavy: „Porozumí mi duše prosté? Kolik katolíků asi by milovalo Marii ne-ličenou dětinnou láskou?“ Ale skutečnost mne nad očekávání velmi překvapila. Úmyslně jsem neužil obvyklých formalit. Vyzval jsem duše, aby šly k nejsvětější Panně přímo a neprocházely zbytečně vedlejšími komnatami vznešené Královny nebes.

Čtenáři skutečně uposlechli mého hlasu. Přivlastnili si práva Jejich dětí a všichni bez rozdílu vstoupili najednou do komnaty vznešené Královny. Ani se neohlásili u čestné stráže před palácem. Všichni jedním hlasem přesvědčovali svou nebeskou Matku o své dětinné lásce tak něžnými výrazy a zase s takovým dětským křikem

a hlukem, že by se mohly tím vznešené osoby opravdu urazit. Správce královského paláce se asi divil, proč tyto dítky, které tak neesteticky Matku Krále králů obklopují, si nepřčetly nějaké veliké obřadní knihy anebo nějakého kratšího pojednání. Mohlo se jim dostat i aspoň nejnutnějších pokynů. — Ale kdež! Děti nejsou tak učené. Ani z devíti odstavců tohoto spisu si nezapamatovaly, co by měly Královně nebes vlastně říci. Jenom si osvojily prosté rčení: „Drahá Matko, milujeme Ťe a víme, že i Ťy nás miluješ. Když už jsme jednou u Ťebe, už od Ťebe neodejdeme. U Ťebe zůstaneme na věky!“

Prostým duším se musí dovolit, aby s nejsvětější Pannou mluvily docela prostě a ne jako lidé učení.

Ještě větší shovívavosti je třeba malým dětem, které obklopují svou Maticku a něžně se k Ní tulí. Nedovedou zachovávat obřadních

předpisů jako šlechtici, kteří se chlubí slavnými erby. Proto znovu vyzývám své čtenáře, aby vstoupili do paláce Královny nebes ještě ve větším množství a jistě s větší důvěrou než po prvé.

Pán Ježíš si také přál, aby se k Němu děti blížily volně. Nikdo jim nesměl překážet, ačkoliv si apoštolové mysli, že jen obtěžují a chovají se dotěrně.

Není tedy divu, že i nejsvětější Panna je tak laskavá ke svým dětem, které se k Ni tulí a žízni po štěstí, „aby byly Jejimi dětmi“.

Ve Zbojiskách, 12. září 1925.

*O. Jos. Schrijvers,
redemptorista.*

Pozn.: Srovnej Revue bibliographique, n. 6. Juin 1925, p. 351.

SLOVO PŘEKLADATELE

Nabízím českým katolíkům spis slavného asketického spisovatele, Otce Jos. Schrijversa, člena kongregace Nejsv. Vykupitele. Všechny jeho spisy se vyznačují neobyčejně hlubokými myšlenkami, prostým slohem a vroucím citem. Že se jeho díla líbí, o tom svědčí překlady do mnoha cizích řečí. Nynější svatý Otec je sám doporučuje. Škoda, že ještě nemáme všechny přeloženy do češtiny. Poláci nás již v tom předstihli. Již mají všechna jeho díla přeložena.

Doufám, že čeští katolíci uvítají tento překlad s největší radostí, poněvadž se vždycky významávali vroucí láskou k Matce Boží.

Má drahá Matičko! Také Tebe prosím, abys přijala tento překlad z rukou českého kněze jako malou náhradu za bolesti a urážky, jichž

*se Ti dostalo od nešťastných kněží
odpadlíků v našem národě!*

*Maria, naše Matko, dej milost
našemu národu, aby vždy zůstal
Tvým lidem mariánským, aby den-
ně vzrůstal v lásce a úctě k Tobě,
abychom vždy byli Tvými „ma-
ličkými dětmi“, jimž patří králov-
ství nebeské!“*

V Stropkově, 15. III. 1928.

O. V.

HLAVA I.

Maria jest mojí Matkou.

Všichni lidé volají s nadšením:
Maria jest naší Matkou!

Církev svatá v obřadech mše sv. i ve svých modlitbách nás povzbuzuje zváti Marii svou Matkou. I naše srdce — bez ohledu na všechny důvody — vybízí nás, abychom se rozhodně k Marii obraceli jako ke své milované Matce.

Však prohlub tuto pravdu a najdeš v ní více útěchy než myslíš.

Sv. víra praví: Nejsvětější Panna zrodila Ježíše Krista. Jest tedy pravou Matkou Ježíše, Boha-člověka. Kdo jest Ježíš Kristus? Vykupitel, hlava Těla, jehož údy jsou věřící. On jest „prvorozený“ mezi mnoha bratřími. A tím jest Ježíš — již svou podstatou. Není člověkem, jemuž kdosi svěřil úkol vykoupit svět a být „hlavou“ věřících. Ne! To poslání měl vždy,

je mu podstatné. Proč? Bůh ustanoviv vtělení Slova pro spásu světa, viděl v Ježíši Prostředníka, Prvorozeného, Hlavu mystického Těla. Takým se již Ježíš narodil.

Při svěcení na kněze dostává se jáhnu charakteru, hodnosti, které na věky nepozbude. Ale charakteru kněžského ještě neměl, knězem se nenarodil, není knězem od přirozenosti.

Ježíš jest knězem od Nazareta a Betlema, Prostředníkem, „Beránkem obětovaným od ustanovení světa“, Vykupitelem...

A Maria? Jest Matkou tohoto Ježíše. Nezrodila člověka, jenž dodatečně stal se Kristem. Jest Matkou skutečně toho Ježíše, který svou podstatou je Vykupitel a Hlavou, nerozlučně s celým Tělem a s jeho údy spojenou.

Ve chvíli, kdy se stala nejsvětější Panna Matkou Ježíše, stala se Matkou všech, „kteří jsou Jeho“. Zrodila Hlavu, zrodila údy. Dala

život Vykupiteli, dala život vykoupným. Pronikněme důkladně tento Boží plán a tajemné Mateřství Panny Marie. Nejsvětější Panna dala Ježíši lidskou přirozenost. Církev svatá však nepraví, že Maria je pouze Matkou člověčenství Kristova, nýbrž že jest pravou Matkou Boží. Člověčenství Ježíšovo neexistuje tudíž samo o sobě, nýbrž jest přímo a podstatně spojeno s Božstvím v jedné Osobě věčného Slova. Nejsvětější Panna nedala proto světu pouze člověčenství Kristovo, nýbrž přímo Bohočlověka-Ježíše Krista a protože dala život Ježíši Kristu, porodila Ježíše — Vykupitele. Dala světu Ježíše, který je zároveň naším bratrem a Hlavou mystického Těla, jehož údy jsme my. Jsme jedno s Kristem, jehož Matkou je Maria. Jsme údy tohoto Krista a jeho život proudí v nás. Matka Ježíšova je proto Matkou naší a není možno, aby nás ze svého mateřství

vyloučila, poněvadž jsme vždy byli údy Ježíše Krista, Syna Marie Panny.

Duše křesťanská, uvaž, že tvé sjednocení s Ježíšem, které tě činí dítětem Mariiným, není pouhou událostí, která se vloudila v plány Boží! Ne! Bylo již zahrnuto v plánech Božích, týkajících se Vtělení Slova. Když láska Boží ustanovila, abys byl vykoupen, určila též, aby Maria byla tvou Matkou. Kdo tebe Marii uloupí, uloupí Marii i Ježíše a zničí vykoupení pro tebe.

Ó milovaná Matičko, tato svatá pravda naplňuje mé srdce nevýslovnou útěchou! U Tebe se mám nejlépe! Dovoluješ mi, abych se v Tvé duši skryl jako nemluvně v životě své matky! Slyším sladký tlukot Tvého něžného mateřského srdce, které nade mnou bdí a každá krůpěj jeho čisté krve dodává mi síly, abych se stále víc a více připodobňoval Ježíši! Maria, své srdce s Tvým srdcem spojuje. Miluj

mne, Maria, Matičko, jsem Tvé
dítětko!

*

Nejsvětější Panna Maria jest skutečně naší Matkou! Tak volá s nadšením celý křesťanský svět. A toto přesvědčení vštípil dobrotivý Bůh ve tvé srdce, křesťane, již v okamžiku, když jsi se stal bratrem Ježíšovým. A proto každý vědecký důkaz tohoto přesvědčení jest pro věřící duši zbytečný.

Milý čtenáři, řekni mi, proč tě vábily již v dětství mariánské svatyně? Proč jsi s takovou radostí šel na průvod, který byl konán k Mariině cti? Řekni mi, proč se tak rád ještě dnes modlíš svatý růženec? Na dlouhých poutích bez umdlení jsi opakoval „Zdrávas Maria“, proč? Nemysli si, že jen tys byl tak Marií okouzlen! Nè, i jiné děti tvého věku cítily totéž kouzlo k Marii. Jako ty, klekaly před obrazem nejsvětější Panny, vysílaly k ní povzdechy lásky a prosily

Marii o pomoc ve svých potřebách. A každé dítě si myslilo, že je jediným miláčkem své nebeské Matičky. A Maria odměňovala každinké dítě s takovou mateřskou něžností, jako by jenom ono jediné jí patřilo a jakoby její krásné oči a její sladké srdce patřilo jen jedinému dítěti. Ani po dlouhých letech neuvadla tvá svěží pobožnost k Marii. S mozoly na rukou, na čele plno vrásek, barva tvého obličeje opálена od slunce a ty zas klekáš před sochou Marie a jaký div! V srdci cítíš týž plápol lásky a touž důvěru k Matce Boží, jako když jsi byl ještě malé dítě. — A až budeš vetchý stařec, opuštěný od celého světa, až ztratíš všecky své drahé, tu zase v slzách budeš rozjímat o lásce a půvabu své Matičky — nejsvětější Panny. Již brzy Ji pak v nebi uvidíš, kde potom dokonale splní tvé šlechetné tužby.

Nemysli si, že jenom náš národ a naše země smí Marii jako svou

Matku milovat! Ne, na Její lásku má právo každý národ, každá země, každý národ má právo nejsvětější Pannu milovat, ctít a k ní se utíkat. Každý národ projevuje svou lásku k Panně Marii svým způsobem, jak nejlépe dovede. Staví chrámy k Její cti, zdobí Její obrazy při cestách a putuje k mariánským kostelům. A každý národ si myslí, že uctívá svou nebeskou Královnu na světě nejvíce.

Když bludař anebo nevěrec je osvícen milostí Boží a obrací se na víru katolickou, tu najednou zmizí veškerá jeho nechť a jeho odpor k úctě mariánské. Dříve myslel, že katolíci pobožnost k Marii přehánějí. Nyní však se mu ani nedostává dost slov, jimiž by Královnu nebes oslavil.

A ještě větší láskou zahoří k Matce Boží ubozí divoši, když slyší, jak velké jsou její ctnosti a přednosti. Jakmile jsou přijati do církve katolické, milují Marii tak

něžně a vzývají Ji s takovou zbožností, jako málokterý mariánský ctitel katolický. A kdy začala úcta k svaté Panně? Již na úsvitě slunného křesťanství. A jak vidíš, trvá dosud. Zvítězila nad útoky nevěrců. Zlomila jejich pochybovačnost a lhostejnou vlažnost. Mnohé nadšení již uvadlo, však úcta k Marii stále ve svěžím rozkvětu.

Již ve IV. století vzplanuli v Efesu křesťané nadšením, když otcové církevní prohlásili na sněmu, že Panna Maria jest pravou Matkou Boží. A nejenom Římané, ale celý katolický svět zahořel láskou a nadšením pro Marii, když Pius IX. v XIX. století prohlásil, že učení o Neposkvrněném Početí Panny Marie je článkem víry.

Kdo dává podnět k projevům úcty k Marii? Církev svatá snad? Kazatelé církve svaté v každém čase úctu v lidu k Marii podporovali, rozněcovali, ale nevyvolávali. — Proč? Poněvadž tušení a cit pro

přednosti a ctnosti Mariiny již v lidu byl. Naopak, církev svatá svých dítek neuchvacovala, ale byla jejich úctou uchválena. Proč množila a zvelebovala slavnosti mariánské? Láska věřících ji k tomu přiměla. Z téhož důvodu definovala postupně přednosti Matky Boží a vylévala poklad milosti na Její ctitele. V trudných dobách vyzývala náměstky Kristovými věřící, aby konali veřejné pobožnosti a úpěnlivě volali Matku Boží o pomoc.

Odkud prýští toto všeobecné cítění? Proč přetrvaio věky a oživuje všechny katolické národy? Proč se nedá zničit rušivou činností ani místa ani času?

Poněvadž neproudí ze zřídla lidského. Nezávisí ani na změnách místních, ani na okolnostech. Vyvěrá z nebe. Duch svatý je vlévá do křesťanské duše, když ji činí dítkem Božím a účastnou žití Kristova. Prozařuje jím srdce, když je svěřuje mateřské péči Panny Marie.

Dítku nebeské Matky vštěpuje i neuhasitelnou lásku a dětinnou k Ní důvěru. Tento mocný srdce žár neuhasí ani věk, ani změny životní, ani vlažnost, ani poblouznění.

*

Nejsvětější Matka jest naší Matkou. Jest naší Matičkou nevýslovně dobrou a něžnou. — Již při našem vykoupení ustanovil dobrotivý Bůh tuto věčnou pravdu. Nejhlouběji však ji vepsal do našeho srdce. Ano, dává nám ji čísti s každé stránky knihy přírody.

Nevyzpytatelná Boží prozřetelnost určuje matku strážkyní každému zárodku života všude v přírodě. Nám, lidem, by Bůh zapomněl dáti Matku? Kdo by v nás opatroval tajemný zárodek nadpřirozeného života, jímž máme účast na božském životě svého Boha?

Hleď, i nejmenší poupě na větvičce, sotva je pouhým okem vidíš, je teple zabaleno. Proč? Aby mu

neuškodila ani blížící se zima, ani smrtelné bodnutí hmyzu. Teprve až po dlouhých měsících a mnohých přípravách pronikne celý lístek obalem a květinka rozevře svůj něžný kalíšek. Kdo to dovolil? Pečlivá příroda, kterou Bůh dal za matku nepatrnému poupěti. Co je tu nepatrných příprav!

Ostrý, dlouhý mrak pročistil dokonale vzduch. Teplota vzduchu již je přiměřená. Jarní slunce prohřálo zemi a déšť ji blahodárně osvěžil. Nyní je příhodný čas, aby se poupě rozvilo.

Co je obyčejné poupě? Nepatrným stvořením. Je však živou bytostí a tudíž i slabounkým obrázkem svrchované Bytosti Božské. Má také účast na Jeho žití, ale jen v nepatrné míře. Nezasluhuje tedy péče od Boha? Tak pečuje Bůh o rostlinu.

A ještě větší péči věnuje Bůh bytosti vyšší, živočichu, kterého obdařil smysly a pohybem! Na pří-

klad motýl klade vajíčka jen tam, kde by vyvinutý život našel dobře připravený stůl. Kukla, jak podivuhodné a umělecky účelné dílo! Nižší život jako ve snu a v ní odumírá a přeměňuje se k životu dokonalejšímu! Tolik péče o život tak nepatrného hmyzu! Tolik zázraků při životě jen jediného dne — jednodenní jepice! Nejsou snad zbytečny všechny tyto zázraky? Ne! Jsou to živé bytosti, které mají v nebi svého Stvořitele. Miluje je, protože do nich vložil jiskérku svého žití.

Čím dokonalejší život skrývá v sobě klíčící zárodek, tím bedlivěji o něj pečuje Boží prozřetelnost. Do každého srdce mateřského u jakýchkoliv zvířat vložil Bůh něžný pud, jímž vycítí potřeby svých mláďátek. Kromě toho vyzbrojí je silou anebo zvláštní obratností, aby zachránila život svých svěřenců. I dravá zvěř má pro své mládě jen něžné srdce.

Á co řekneš o péči Stvořitele, kterou věnuje nesmrtelné duši? Je sice připoutána k tělu, ale je obrazem Božím. Jest pod něžnou ochranou Boží. Boží prozřetelnost určila pro tento slabounký dech života pohodlný příbytek, aby žádný zhoubný vliv neškodil jeho pozvolnému vývoji. Když se tato útlá bytost narodí, bdí nad kolébkou jeho matka. Kdo jest matka? Mistrovské dílo, plné obratnosti, plné něhy a trpělivosti. Matka se zřekne všech radostí. Jedinou rozkoš najde ve svém novorozeňátku, nad nímž bdí a jež živí svým mlékem.

Víš už, proč máš Matku v nebi? Čím je pro tebe? Nelze přirovnati život pozemský k životu nadpřirozenému. Život pozemský, pouhý okamžik, život nadpřirozený — život bez konce! Co je život lidský? Á co je život božský, který ti Bůh dal s milostí posvěcující? Život lidský je náčrtek hrubých obrysů,

pouhý pokus na zkoušku, studie začátečníka. Život božský? — Nádherný originál. Jen život nadpřirozený je životem pravým, dokonalým, — dílem mistrovským. Kdo jest asi ona matka, kterou Bůh postavil ke kolébce duše, která se rodí k tak dokonalému a vzácnému životu?

Ó nejsvětější Panno! Již vím, proč se nade mnou skláníš již od mých nejútlejších let! Víím, proč jsem k Tobě volal o pomoc ve svých dětských utrpeních. Proč jsem se utíkal pod Tvůj mateřský plášť, když mi hrozilo nebezpečí. Ano, Ty jsi mojí Matkou! Tys mne zrodila k životu milosti a stále se mne ujímáš s mateřskou pečlivostí. Ach, není to jen má domněnka anebo zbožné přání anebo dětský sen! Ne! Ty mne opravdu miluješ! Miluješ mne — své malé dítě! Žádná matka pozemská nedovede tak milovati jako Ty!

Maria má radost, když opětuji

projevy Její něžné lásky. Usmívá se na mne, tiskne mne k svému srdci. Rozmlouvá se mnou. Objímá mne.

Matku okouzluje a těší každý pohled na dítě! Má radost, když děťátko splácí úsměvem její lásku. Celé hodiny by vystála u kolébky a kochala se jeho něžností. Zapomíná na své okolí i na svou únavu. Tak je zaujata svým novorozeňátkem. Mazlí se s ním, jak nejlépe dovede.

Ó má laskavá a milovaná Matko! Nejsi i Ty takovou Matkou ke mně?

I já chci opětovatí něžné projevy Tvé lásky. Chci Tě milovati a Tvým přispěním chci milovati Ježíše. Chci býti Tebou milován a Tvou něhou zahrnován. Řekni mi často, že mne miluješ! Připomeň mi svou lásku, když jsem roztržit, když se v trápení ocitám! Pak nezapomeň, že svůj duchovní život žiji ve Tvém nitru.

HLAVA II.

Od které doby je nejsvětější Panna naší Matkou?

Nejsvětější Panna je naší Matkou od oné chvíle, když se stala Matkou Ježíšovou. Svým mateřstvím je Matkou Krista, Vykupitele, Ježíše — i jeho údů.

Ježíš byl počat působením Duha Svatého a dobrovolným spolupůsobením nejčistší Panny. V tomtéž okamžiku a týmž dvojím úkolem jsme počati i my, křesťané. Však vtělení Ježíšovo záviselo pouze na souhlasu Marie Panny. Proč? Poněvadž Bůh založil své veledílo — Vtělení i Vykoupení — na svolení pouhého tvora — pokorné Panny. Rovněž přivlastnění vykupitelského díla, udělení každé milosti a spasení je závislé na svolení — svobodné vůli — každého křesťana.

Početím Pána Ježíše stala se

Panna Maria naší Matkou zcela vědomě. Bůh jí odkryl toto tajemství. Kdyby Maria byla nepoznala podrobností tohoto tajemství, nemohla se pro ně také rozhodnouti. Proč? Poněvadž důstojnost Matky Ježíšovy a Matky všech lidí uzavírala v sobě ovšem radosti nanejvyšší slavné, avšak zároveň i utrpení a žal pro srdce mateřské přímo strašlivý.

Však Maria vykonala ještě více! Když pronesla slova „staň se“, nejenom že jejich následky znala, ale ona k nim přivolila s celým zápalem svého mateřského srdce. Proč? Aby nás od pekla vysvobodila.

Věděla, když přijímá Ježíše za Syna, přijímá i nás za své děti.

Věděla, přijme-li nás za své děti, ztratí Ježíše, vydá Ho na smrt.

Věděla, zachrání-li Ježíše, ztratí nás, odsoudí nás do záhuby na věky.

Á proto Nejmoudřejší Panna od-

soudila sebe k životu strastí a nevýslovných úzkostí.

Písmo svaté vypravuje v I. knize Mojžíšově (25, 22), že Rebekka nosíc v životě dvojčátka, Esaua a Jakuba, cítila, jak se tísní: (*Collidebant in utero ejus parvuli.*) Jejich zápas působil jí takové bolesti, že ubohá zalkala: (*Si sic mihi futurum erat, quid necesse fuit concipere!*)

Také Nejsvětější Panna počala a nosila ve svém lůně Ježíše i člověka, mezi nimiž byl zápas, neboť jeden byl Spravedlivý a druhý hříšník. Toto nepřátelství jí působilo bolest. Věděla, že život jednoho je smrtí druhého.

Když synové Rebekky se narodili — tak Duch Svatý sám poznamenává (I. 25, 25) — držel Jakub Esaua za patu. Mladší Jakub představuje člověka, kterého Bůh chtěl vykoupiti. Proto nebylo možno oddělit mladšího „člověka“ od staršího Ježíše, Vykupitele. Když Je-

žíš přicházel na svět, rodil se s ním i jeho bratr — „člověk“.

Ubohá matka vidí obě děti, jak rostou a spolu zápasí. V jejím srdci vzniká boj.

Maria ví, že Ježíš jest „Starší“ milovaný Syn Otcův, On jediný má právo na dědictví, on jediný má právo prvorozenské. Matka ho miluje, to je pravda, vždyť jest i Jejím prvorozeným Synem.

Avšak miluje též „mladšího Jakuba“, protože i jej nosila ve svém životě. A tento mladší syn jest velice podoben své Matce, protože jest pouhým člověkem jako Ona. Stará se, aby též dostal svůj podíl, ačkoliv nemá nároků na prvorozenské právo „Staršího“. Hledí, aby člověk uloupil právo Ježíšovi, aby mu ponechal jen práci a utrpení, aby se zmocnil Jeho dědictví! Ale jaká úzkost se nyní zmocní mateřského srdce Mariina, když vidí, že vlastně dává přednost hříšnému člověku před Ježíšem.

Co jí to stálo námahy, než spravedlivý hněv uraženého Boha odvrátila od provinilého člověka. Co vytrpěla, než konečně usmířila oba bratry věčným mírem.

Ó milovaná Matko, tolik slz jsem Ti způsobil! Z vděčnosti miluji Tě po Bohu nejvíce! Vždy u Tebe zůstanu. Nemám ovšem přirozeného práva na dědictví Ježíšovo, ale Ty jsi Matkou nás všech.

Jen Ty mi vyjednáš požehnání Otcovo a usmíříš mne s Ježíšem. Ó nejlaskavější Matko, Ty jsi již začala dílo Vykoupení v mé duši. Dokonči je a přetvoř mne úplně v Ježíše. Oblec mne v šat ctností a skutků a citů mého staršího Bratra, jako Rebeka oblékla Jakuba v roucho Esauovo. Jen tímto způsobem uvidí ve mně Otec nebeský svého Syna Ježíše, Požehnání a udělí mi právo na Jeho dědictví.

*

Od okamžiku „Vtělení Slova“ jest nejsvětější Panna naší Matkou. První oběť matky přinesla za nás Bohu, když ve chrámě obětovala svého drahého Syna. — Toto obětování bylo obřadem symbolickým. Značilo, že Prvorozený Vykupitel patří Bohu jako oběť vykoupení za všechny své bratry. Pohleď na tuto krvavou oběť! Spočívá na rukou své Matky! Podává ji Bohu a Bůh ji přijímá! Výkupné, dvě holoubátka, která za ně dává, platí jen nakrátko. Matka Boží to ví. Simeon jí toto hrozné tajemství připomíná slovy (Lukáš 2, 35): Toto Dítě bude předmětem protivenství a kamenem úrazu pro mnohé. „A meč bolesti pronikne duši Tvou“. Maria zase vzala do náručí svůj nejdražší poklad. Patřil jí ještě Její Syn — Její Ježíš? Ne! Už tehdy byl odsouzen k smrti. Jako Beránka Bůh Jí Ježíše svěřil, aby Jej živila a vychovala na zabití pro oltář.

Dcera faraonova vyrvala vlnám Nilu maličkého Mojžíše. Ale kdo dá dítěti mléko? Vlastní matka Mojžíšova se přihlásila, že dítě odchová a zase je vrátí dceři faraonově. Představ si radost této matky! Své vlastní dítě zachránila před smrtí. Však bolest zároveň svírala její srdce, že už jí dítě nepatří. Věděla, že po krátkém čase odevzdá je pohanskému vladaři.

Má Matičko, také Ty jsi přijala svého milovaného Syna z rukou Simeonových! Ale už Ti nepatří! Vydáš Jej brzy nepřátelům, pohanům a ti Jej usmrtí. Co získáš Jeho smrtí? Zachráníš tím všechny ostatní své děti. Sejmeš s nich tísnivé okovy otrocké. Avšak Tvé srdce bude mučit mučivá předtucha neustále, že ztratíš svého Prvorozeného Syna. Ubohá Matko, celé okolí Ti bude připomínat, že Ježíš Ti nepatří, ačkoliv je Tvůj. V duchu ve chvílích radosti a trudu u-

vidíš Jeho kruté nepřátele, jak se mu posmívají, jak Ho mučí.

Někdy i Pán Ježíš sám připomněl své Matce, že nepatří pouze jí. Vzpomínáš, co řekl ve chrámě, když své dítě Maria našla po třech dnech? A v Nazaretě často v rozhovorech s Maticčkou obrátil řeč na svou poslední oběť, na blízkou krvavou smrt. Ježíš Ji však hned těší, že Jeho mučednická smrt bude spásou veškerého lidstva. To uklidňuje Marii. Všecky ostatní Její děti budou Jeho smrtí spaseny. A Maria prožívá dlouhé roky v děsivém strachu i klidné naději, v hořkém zármutku, ale i v radosti.

Ách, nemám tušení, co pro mne vytrpěla ve svém životě. Ách, jaké bolesti jsem způsobil své Matce, která mne nosila!

*

Nejsvětější Panna nás počala ve chvíli Vtělení Slova. Nosila nás ve svém lůně, když obětovala Ježíše ve chrámě. Tu oběť nepřetržitě přinášela až na Kalvarii. Konečně nás zrodila v bolestech u paty kříže, když viděla, že Ježíš naposled vydechl před Jejímá očima.

V knize Královské (I. Reg. 21. 1.) se vypravuje zajímavá událost. Celé tři roky pustošil hlad israelské území. Král David se tázal Hospodina, proč trestá lid israelský. Hospodin odpověděl, že je vinen Saul a celý jeho dům. Prolili nespravedlivě krev Gabaonitských. David se jich tázal, jakou chtějí náhradu. Žádali o sedm potomků Saulových, aby je ukřižovali. Pripadla řada i na dva syny Resfy — ženy Saulovy.

Nešťastná matka přijala krvavou oběť svých synů se vznešenou odevzdaností. Když byli ukřižováni na hoře před obličejem Hospodina, oblékla na sebe žíněné roucho. Odešla na popraviště. Prostřela své

smuteční roucho na kamení u paty šibenice. S ponurou resignací očekávala smrt svých dvou dětí. Když už vydechly naposled, ještě tu stála a zůstala státi a chránila neživá těla svých dětí před zuby dravé zvěře. Kdo pochopí mučivou bolest jejího mateřského srdce?

Má vroucně milovaná Matko, Ty jsi Resfa Starého zákona!

Z rozkazu Božího vzali Ti lidé Tvé dítě. Proč? Aby na něm pomstili zločiny veškerého lidstva. Již Ho vedou na smrt kříže! A Ty neotvíráš svých úst? Ty nenaříkáš?

Když Ježíš kráčí na Golgotu, doprovázíš Ho v smutečním šatě. Tvé nohy smáčejí se krví, která cestou tekla z Jeho ran. Stojíš u Ježíše, když Ho katané přibíjejí na kříž. Sleduješ vzdechy, které se derou z Jeho hrudi. S bolestí vidíš, že Jeho nervy se smršťují pod silnými údery kladiva. Díváš se na Něho, an visí mezi nebem a zemí. Nespouštíš očí se svého milovaného Syna. Srd-

ce Tvé do krve rozryto němou bolestí. Chráníš Ho majestátním chováním ve své bolesti před bezprávným zuřivých nepřátel, kteří Ho ukřižovali.

Ve slavnostní chvíli, krátce před smrtí, pronáší umírající Vykupitel tajemná slova: „Ženo, hle, syn Tvůj!“ Obraceje se k učedníkovi, kterého miloval, praví: „Hle, Matka tvá!“

Tato dojemná slova Kristova na Kříži a veškeré jednání Jeho celého života nemají rázu jen záležitosti rodinné! Ne! Směřují k cíli mnohem vyššímu a vznešenějšímu.

Tato Kristova, láskou prosycená slova a vůbec všechna slova, která za svého pozemského žití promluvil, mají smysl duchovní a vykupitelský.

Od chvíle Zvěstování je nejsvětější Panna matkou Ježíšovou i matkou naší. Maria věděla, jaké má povinnosti a jaká práva jí přísluší jako Matce všech lidí.

Ježíš však chtěl v rozhodném okamžiku, v němž se dovršovalo Jeho vykoupení, úředně potvrditi Její právo. Potvrdil je veřejně před tváří svých učedníků, tedy ve formě testamentu.

Ó, jak je dojemná poslední pozornost umírajícího Ježíše ke své zarmoucené Matce!

Slova: „Hle, syn Tvůj!“ jsou Ježíšovou odpovědí na slova „Staň se“, která Maria vyřkla při Vtělení věčného Slova. Ježíš jí předložil otázku ústy andělovými: Chceš býti mojí Matkou? Přijmeš však za své děti i hříšníky, mé bratry, kteří mne usmrtí před Tvýma očima? A nejsvětější Panna odpověděla: „Chci, staň se!“

Nyní, když se krvavé drama skončilo, Ježíš ustanovuje: Protože jsi neušetřila svého jediného Syna, abys zachránila mé hříšníky, daruji Ti je. Jsou Tvým majetkem.

Od tohoto okamžiku se datuje

přímá činnost mateřská svaté Panny, Matky všech lidí.

Do tohoto okamžiku plálo Její srdce k nám mateřskou láskou jen tajně. Zcela tiše nás nosila ve svém mateřském lůně. Tajemnou lásku k nám skrývala před očima celého světa.

Ale nyní, když nás skutečně zrodila k životu nadpřirozenému, počíná veřejně plniti svou vznešenou a sladkou povinnost.

HLAVA III.

Co vykonala pro nás naše Matka?

Vnikni ještě hlouběji do srdce své Matky a zkoumej, co vykonala pro všechny děti celého světa a co vykonala zvláště pro tebe!

Uvaž! Tolik lidí žilo a bude ještě žítí a jen nepatrný počet lidí skutečně přijal život Ježíšův. Byl jsi znovu zrozen křtem svatým. Nestal jsi se bratrem Ježíšovým a dítětem Mariiným? Proč se tobě dostalo tak velikého vyznamenání, kterého se jiným dětem nedostalo?

Prozkoumej pečlivě tuto záhadu, abys pochopil, co pro tebe tvá Matka všechno vykonala a čím pro tebe stále jest!

Připomeň si ještě jednou hlavní příčinu tvé pobožnosti k nejsvětější Panně! Která je to příčina? Matka Boží zrodila Ježíše Krista Vykupitele Prvorozeného, Hlavu mystického těla. Ty jsi jeho údem.

Když se Ježíš Kristus rodí z Ma-

rie, všichni, kdož jsou jedno s Ježíšem Kristem, rodí se též z Marie.

Uvaž, že Ježíš Kristus se narodil jen s Jejím souhlasem. Proto i každý jednotlivý Ježíšův úd se rodí z Ní jen s Jejím svolením.

Jedině proto, že mateřské srdce Mariino si to přeje, chce a žádá, stáváme se dětmi Jejími a bratry Ježíšovými.

Mezi tolika miliony dětí, které nosila ve svém lůně, jsi jen nepatrným zrnkem. Však tvoje Matka tě od ostatních dětí oddělila a do náruče sevřela. Tak si tě zamilovala, že zdá se, jako by nikoho na světě neměla než tebe.

Kéž naplní se k Marii tvé srdce něžnou láskou a vděčností dítěte za tuto radostnou pravdu!

Jaký je k tobě Mateřský poměr Mariin? Není pouze abstraktní ani neurčitý nebo snad jen všeobecný. Ne! Její poměr k tobě jest zcela konkrétní a individuální a týká se jen tebe.

Nepředstavuj si svou nebeskou Matku pouze jako nějakou královnu, jejíž laskavost všechen lid velebí! Je ke všem služebníkům velmi laskavá, ale nezná každého osobně.

Tvá nebeská Matka je skutečně matkou ideální a to zvláště pro tebe. Zahrnuje tě takovou láskou a něhou, o jaké se ti v tvém dětském srdci ještě nesnilo.

Pozemská matka ovšem žádného dítěte nezanedbává. Všecky své děti dobře zná a všecky miluje. Přeje si, aby každé dítě se k ní s láskou vinulo. Zná radosti a žalosti každého dítěte.

Avšak její láska je pouhou fotografií lásky Mariiny.

Když Bůh tvořil pozemského otce, učinil ho jakousi kopií své božské lásky.

Když Bůh tvořil pozemskou matku, načrtl v jejím srdci jen matně, několika tahy, srdce nejsvětější Panny. Maria je ideálním vzorem,

pozemská matka nedokonalou kopíí.

Ještě jsme neexistovali a už jsme v Marii žili. Naši kolébku nám připravovala ve svém mateřském srdci s nejněžnější péčí. K vůli nám prožila mnoho radostí a žalu i úzkostí.

Miliony lidských bytostí byly vydány na pospas nepříznivých okolností. Miliony lidí zahynuly v rozmaru lidských vášní a nespátrilo světlo světa.

Ale nad tebou bdělo se zvláštní pozorností oko Mariino: Dala ti svědomité rodiče. Odvrátila od tebe mnohé nebezpečí. Ochraně Její bylo svěřeno tvé velké štěstí, tvé narození a znovuzrození na křtu svatém.

Nedovedeš si představit, s jakou něžností a srdečnou radostí vlila ti v tomto okamžiku život svého Syna. Přivinula tě pak na své mateřské srdce a představila tě nebeskému Otci jako svoje milované dítě!

Ó, kéž bychom pochopili, jak o nás pečovala naše nebeská Matka!

*

Nastala první léta tvého dětství. V těch letech dítě ještě neužívá svého rozumu.

Ale pomysli! Již tehdy jsi byl ochráncem nesmírně velikého pokladu! Měl jsi milost posvěcující, která již v sobě obsahovala všechny rysy tvé budoucí svatosti.

První léta dětství jsou nejdůležitějším bodem pro celou budoucnost. Můžeme směle říci, že pozdější život je z velké části závislý na prostředí, v němž se prožívalo první mládí. Je ozvukem slov, která dítě slyšelo a příkladů, které vidělo.

Je-li matka zbožná, učí dítě vyslovovat nejsladší jména Ježíš a Maria. Učí je prvním modlitbám. Jeho obrazotvornost zaměstnává zdravými představami. V jeho mohutnostech smyslových vyvolává dobrá hnutí. Vzbuzuje strach před

špatnými úkony. Vzbuzuje odpor ke lži, nespravedlnosti, neskromnosti a j. Vštěpuje náklonnost k ctnostem.

Všechny tyto první dojmy vryjí se tak hluboko v něžný organismus dítěte, že jen s násilím je lze vyrvatí.

Dítě mariánské, pověz mi, kdo se o to přičinil, že tě pozemská matka učila zbožnosti?

Kdo pořádal okolnosti místa, času, že jsi působením jejich vlivu vyrůstal takřka přirozeně dobrým? Kdo ti poslal duchovní učitele, kteří od tebe odvraceli obraz lidské vášně a zkaženosti? Kdo myslíš? Ježíš! Lépe řečeno, jeho Božský Duch, který tě k Ježíši vedl! Ježíš sám? Maria přispěla svou pomocí.

Ještě se nikdy nedostalo a žádnému tvoru nedostane nějaké milosti, některého dobrodiní, nebo prisvojení ctnosti bez prostřednictví Mariina a bez její vůle.

Ty ovšem nepoznáváš líbezné

něžnosti své Matky. Nevidíš, jak se tebou zaměstnává ve věku útlém, když jsi byl ještě tak nevinný a šťastně nevědomý.

Děti jsou praví miláčkové srdce Mariina. Přímou Ji nutí, aby bděla nad zdravím jejich těla a krásou jejich duše.

Vžij se do života svých prvních let a proživej je znovu v duchu, pokud ti jen paměť stačí. Krásná bytost, dobrota sama, chrání tě tajemným způsobem. Nevýslovně tě miluje. Vše řídí ve tvůj prospěch: Odvrací neviditelná nebezpečí. Činí tvou duši vnímavou pro milost Boží. Šlechtí tvou povahu. Uschopňuje tvé duševní mohutnosti, aby mohly přijmouti první nadpřirozené dojmy.

*

Konečně udeřila pro tebe vážná hodina. Nadešla chvíle, kdy jsi začal užívatí rozumu. Vzal jsi rovněž do rukou vedení svého nadpřiroze-

ného života. Je to skutečně slavnostní, ale zároveň kritická chvíle, v níž se člověk rozhoduje, jak bude žít: zdali pro Boha a nebo pro ďábla.

V tom okamžiku je vůle ještě mladistvá. Chvějící se rukou drží kormidlo života. Se všech stran je ohrožena bouří, kterou rozpoutává nepřítel spasení. Vůle je však svodná. Nikdo ji nezbaví této hrozného svody — ani peklo, ani nebe.

Milovaná duše, ani nevěříš, s jakou úzkostí očekávala nejsvětější Panna tento okamžik.

Ve dnech, kdy dítě začíná užívatí rozumu, má pozemská, zbožná matka plno práce. Sleduje každé hnutí povahy a každou hru vášní svého dítěte. Dá-li se na zlou cestu, trpí nevýslovně. Modlí se, napomíná a pláče, jako Monika plakala nad svým synem Augustinem.

Představ si, s jakou obavou očekávalo srdce tvé nebeské Matky tyto první okamžiky! S úzkostí

sledovala tvou svobodnou vůli, jak se zachová k lákavému našeptávání pekla.

Snad i nejeden chybný krok jsi učinil ve svém životě. Tvá nebeská Matka dávala na tebe stále pozor. Oplakávala tvé poblouzení, napomínala tě. Vedla tě výčitkami svědomí, neúspěchy, neštěstím, jen aby tě obrátila na správnou cestu.

Konečně jsi šel vstříc veliké slavnosti. Blížil se den prvního sv. přijímání. Po prvé jsi se měl setkat se svým Ježíšem, se svým bratrem.

Ježíš, skrytý Božský Host, nazval tě svým bratrem a tajemným způsobem tě k svému srdci přitahoval. Po sv. přijímání zasil Božský Učitel první milosti do hlubiny tvé duše. Ukoval první pouta, jimiž by tě k sobě připoutal. Dal ti závdavek všech milostí, jimiž tě chtěl v budoucnu zahrnovat.

Ó, s jakou něžnou mateřskou péčí zprostředkovala naše nebeská

Matka první setkání svých dvou dětí, Ježíše a tebe. Byla pravou božskou Rebekou. Využila tvých schopností a vyzdobila tvé srdce nejněžnějšími city, aby se líbilo Ježíši.

Věř, tato první milost jest tak mohutná, že jí z duše nevyrve ani nejhříšnější život! Ještě po dlouhých letech tajuplně působí a často energicky rozhodne i v duši starcově.

Křesťanští rodiče právem využívají prvního sv. přijímání. Cítí, že něco tajemného se odehrává mezi duší dítěte a mezi Stvořitelem, který jejich dítě stvořil pro sebe.

Nejsvětější Panna svýma mateřskýma očima zřela veškeren význam tvého setkání s Ježíšem.

Věděla, že vzpomínka na první sv. přijímání zachrání tě před utonutím v propasti záhuby.

Podle životopisů některých světců můžeme soudit, že zprostředkovala mystické spojení mezi svými

děťmi, mezi Ježíšem a tebou. Ty jsi ještě nechápal význam této milosti a Maria již položila základ přátelství mezi tebou a Ježíšem.

Vzpomínej! Toho dne jsi se slavnostně odřekl ďábla, jeho pýchy, jeho skutků. A na důkaz věrnosti k Ježíši zasvětil jsi se navždy Matce Boží. Stala se Zprostředkovatelkou mezi Ježíšem a mezi tebou.

*

Po prvním sv. přijímání vcházel jsi v nebezpečná léta. Kdo s hrůzou nepozoruje blížící se čas nebezpečného mládí? Všechny divoké vášně se ze spánku probouzejí, jako příroda z jara. Všechny dojmy vnějšího světa přímo okouzlují divokou fantasií a vnímavé srdce. Mládež se raduje ze svěžího života. Bez rozvahy spěchá cestou posetou vonnými růžemi a netuší, že se pod nimi skrývají jedovatí hadi. Mládež je dobrá, velkomyslná, nezištná. Myslí, že také všichni tvorové

jsou dobří, plni lásky a nezištní.

Nešťastníci! Kolik poklesků se dopustí! A co se dožijí bolestných zklamání!

Žalem se svírá srdce knězovo, když vidí mladistvé krásné duše, jak propadají nástrahám satanovým. Dávají se svěsti, ztrácejí milost posvěcující, ztrácejí bělostnou nevinnost, a brzy jsou bídnou kořistí satanovou.

Ó, kéž by pozemská matka mohla sledovati každý krok svého drahého dítěte v těchto nebezpečných letech! Co tu pro ně hroživého nebezpečí a omamujícího kouzla! Kdyby tak na vlastní oči zahlédla rozvášněný dav jedovatých dojmů, který se vkrádá v jeho fantasi a nevinné srdce, ó, jak by poklekla a s chvějícíma se rukama a se slzami v očích prosila by Boha o záchranu svého dítěte!

O čem se nemohla přesvědčiti tvá pozemská matka, na vlastní oči viděla tvá Matka nebeská. Ani

nepochopíš, co jsi Jí způsobil starostí!

V těchto nebezpečných letech následovala tě krok za krokem. Bděla nad tvými pocity. V temných chvílích zahalila tě v myšlenky protivné hříchu. Děsila tě obavami, aby tě oddálila od zhoubné propasti. Zavřela tvé oči, aby se nepřipoutaly k věcem nebezpečně svůdným a krásným. V nebezpečných příležitostech tě oslepila a umrtvila tvůj cit. Tys prošel ohněm a ani trochu jsi se nepopálil.

Když si nyní vzpomeneš, v jak svůdných příležitostech jsi se ocital, divíš se, že jsi neklesl. Dnes, ač zbožný život jsi vedl dlouhá léta, neměl bys tolik síly, abys zvítězil nad týmž nebezpečím.

Tajemné působení milosti, prozřetelnost tvé Matky stály stále u tebe na stráži. Buď zamezily úplně tvé chyby anebo je aspoň zmenšily. Marii děkuj, že jsi nedovršil strašného počtu hříchů,

který by ti na věčné časy zavřel bránu milosrdenství!

Snad již vícekrát jsi zacpal uši, abys neslyšel hlasu milosti a vrhl jsi se nerozvážně v náruč hříchu. Kdo tě viděl? Nejsvětější Panna — tvá zarmoucená, ale něžná a starostlivá Matka. Vyprosila ti u Boha milost výčitek svědomí. Vdechla v tvou duši modlitbu, lítost a konečně upřímné vyznání ve sv. zpovědi tě zachránilo.

Snad již kolikrát se opakovala táž smutná scéna tvého pádu. A odpuštění? To jest jenom tvým tajemstvím! Tvá pečlivá Matička zahrnovala tě něžnou pozorností a hřejivým soucitem i když jsi byl dlouho a často hříšníkem.

*

Přišel též okamžik tvého rozhodného návratu k Ježíši. Domnívám se alespoň, že tato hodina již pro tebe udeřila. Po dlouhém dobrovolném pobytu v cizině jsi opět

našel svého drahého Otce. Stal jsi se znovu jeho synem, ač jsi předtím dobrovolně sloužil jako otrok nepříteli svého Otce. Hanba a bída ti otevřely oči a vrátily tě laskavému Mistru.

Řekni mi, kdo urychlil okamžik tvého návratu? Kdo tě poučil, že jho vášní jest hanebné? Kdo skryl v tvém srdci jiskru důvěry v Ježíše? Kdo se přimluvil u tvého Otce, aby ti ještě jednou odpustil? Kdo od tebe odvrátil věčný, ale spravedlivý trest?

Má milovaná Matko, až v nebi uvidím zástup vyvolených, kteří již byli odsouzeni do pekla. Ty, Hvězdo mořská, jsi je vytrhla z rukou Boží spravedlnosti. Na věčnosti se dovím, že snad již i pro mne byl vyřčen rozsudek odsouzení. Tys však zadržela svou něžnou rukou soudcovskou ruku Ježíšovu. Kristus ustoupil a znovu odložil den mého trestu.

V každém případě jsi mne uchrá-

nila od nesčíslných poklesků, k nimž by mě byla strhla má slabost, má pýcha a vášeň.

Čas obrácení nebyl pro každého týž. Sv. Augustin, sv. Kamil z Lellis, svatá Markéta Kortonská žili mnoho let bez Boha. Některé duše byly tak mocně uchváceny milostí, že pak žily v tak úzkém spojení s Bohem jako nikdy předtím. Jiné duše zas milosrdenství Boží dlouho pronásledovalo. Teprve po dlouholetém vědomém a dobrovolném odporu zvítězila nad nimi milost Boží téměř zázračně.

Konečné obrácení je rozličné a může se vyskytnouti v různé době. V každém případě má na něm velký podíl nejsvětější Panna. Tuto milosrdnou lásku naší nebeské Matky známe z obecného učení církve, z historie světců a též i z našeho vlastního života. Jak zachrání Maria duši?

Matka Boží vstoupí do duše dítěte nebo jinocha nějakou oblíbenou

mariánskou pobožnost, nebo náklonnost k některé modlitbě, na př. k „Zdrávas“. Tato světlá jiskra svítí duši ve tmě a vede ji k Marii.

Ani v době nevěry nebo náboženské lhostejnosti nevymizejí tyto city úplně. Nejsvětější Panna vine své děti nejněžnějším způsobem ke svému mateřskému srdci, i když se jejich rozum a srdce zatemnilo na nějaký čas nevěrou neb poblouzněním.

Působením příjemného tepla její mateřské lásky najednou vzklíčí nepatrné zrnečko a roste a přináší krásné ovoce.

Budme vděční Matce Boží za rozhodné chvíle Jejího působení v našem životě! Tyto chvíle jsou též kritickými okamžiky intensivního vítězství Ježíše v naší duši.

Nemysleme si, že jsme snad nepotřebovali Její milosti k vítězství. Snad jsme žili život dobrý, ale tuto správnost života jsme si dlouho neuvědomili. Teprve, když jsme se

měli definitivně rozhodnout přímo pro Ježíše — život dokonalý anebo pro život světský — stáli jsme na rozcestí.

Hle! Maria, Jitřenka, zase nám tajemnou mocí pomáhala!

Nemysleme si, že už jsme dokonale utvrzeni ve ctnosti a že jsme v bezpečí, když jsme si vyvolili Ježíše. Běda nám! Ó, nikoli!

Nejsvětější Panna musí stále nad námi bdíti svou ochranou. Opustí-li nás na okamžik, upadneme do dřívější bídy.

Jedině v ovzduší jejího mateřského vlivu jsme bezpečni. Jsme pro vždy malými dětmi, které Maria nosí ve svém mateřském lůně. Jen z Ní žijeme!

Věř, že Maria se o to přičinila, aby ses rozhodl nejen pro Ježíše, ale aby tě Bůh povolal do stavu kněžského nebo řeholního.

Nevyprosila-li ti té milosti, nermuť se, že jsi jí byl snad jen

málo milý. Má s tebou jiné záměry. Chce, abys zůstal ve světě, abys hájil zájmy Ježíšovy, abys šířil líbeznu vůni ideálů Mistrových do hlučného víru zkaženého světa, podobně, jako skromné fialky, roztroušené okolo močálu, zpřijemňují svou vůní otrávené okolí. Chce, abys žil v rodině. Abys tam zavedl anebo udržoval vzorný křesťanský život. Abys dal život těm, kteří se snad zvláštním způsobem zasvětili Mariině službě.

Povolala-li tě do domu Božího, spřádala plán svých zájmů s tebou s nejněžnější láskou.

Vyvolený miláčku Marie, který jsi šel za hlasem povolání, vzpomeň si s vděčností a láskou na historii svého povolání, na jeho počátek i vývoj.

Najednou kmitla tvou hlavou světlá myšlenka: Budu knězem — —. Zmocnilo se tě i silné nadšení. Sladký a uchvacující hlas Ježíšův ti šeptal: Budeš mým. Bu-

deš mým miláčkem. Svůj život ztrávíš blízko mne — —!

Pocítil jsi i nezlomnou sílu a pevnou duševní odvahu. Rozhodl jsi se zlomiti všecky okovy, které tě poutaly. Dal jsi s Bohem milým doma a šel jsi do domu Hospodina.

Připomeň si, jak jsi prosil nejvyšší Pannu, aby ti pomohla uskutečnití tvůj úmysl. Tak něco milého tě k Ní vábilo.

Vedla tě za ruku. Přiváděla tě k svému obrazu, kde jsi do Jejích rukou poroučel své povolání. Maria sama změnila názory tvých bližních, aby snad nekladli překážek Její vůli.

Všechny síly vynaložila, tajemně, nepozorovaně na tě působila, abys zůstal věren svému hrdinskému předsevzetí!

Dobrá Matka našich duší zná nesčíslné prostředky, jimiž vábí srdce k Ježíši. Každá duše byla zvláštním, individuálním způsobem

povolána. Však každý způsob povolání má jen jeden společný bod: rozhodný a milý vliv nejsvětější Panny.

Již žiješ v domě Hospodinově. Sloužíš Ježíši všemi silami a miluješ Ježíše celým srdcem. Snad ani o tom nevíš, že jsi centrem milostí pro mnohé ctitele nejsvětější Panny. V potu tváře se namáháš, abys rostl v Ježíši. Tvůj duchovní život vyrůstá z lůna Matky Boží. Pracuješ pod její ochranou. Svěžím dechem Mariiným při práci okříváš.

HLAVA IV.

Čím je nám naše Matka?

Uvažuj, čím jest nyní pro tebe Matka Boží, když jsi se rozhodl žít pro Ježíše, ať již ve světě a nebo v klášteře!

Který jest jediný účel tvého života? Aby símě lásky Boží se v tvé duši rozvíjelo. Aby Ježíš Kristus rostl v tobě až do vrcholu svého věku.

Různé názvy, jako láska k Bohu, posvěcující milost, život Ježíšův, nadpřirozený život — značí vlastně tutéž věc. Nejsvětější Trojice chtěla nám totiž udělit svoji božskou přirozenost, svůj nekonečně šťastný život. Tento blažený božský život udělila v neomezené míře Ježíši Kristu a Ježíš jej uděluje nám v posvěcující milosti. Čím více duše přijímá život Ježíšův, tím je dokonalejší. Proto se Ježíš znovu a znovu rodí, lépe řečeno,

rodí se dále, poněvadž se život Ježíšův ještě neskončil.

Sv. Pavel praví, že lásku boží v nás rozlil Duch svatý, který nám byl dán. Ježíš Kristus jako Bůh jest „causa principalis“ milosti boží. Jeho sv. člověčenství jest první „causa instrumentalis“. Jest nástrojem, jímž k nám láska přichází. Ježíš Kristus také ustanovil svátosti, jež jsou jeho „causa instrumentalis secundaria“ milosti.

Však podle tajemného usnesení Prozřetelnosti udílí Ježíš Kristus lidem nadpřirozené pomoci pouze se souhlasem a prostřednictvím nejsvětější Panny.

Bůh jest ovšem pramenem všeho dobra jak ve světě přirozeném, tak i ve světě nadpřirozeném. Avšak nekoná dobra přímo, nýbrž svými tvory. Takový příklad vidíme na pozemské matce. Prvním zřídlem mateřské lásky je Bůh. Svou vlastní něhu přelil do srdce

stvořeného. Učinil je nádrž, z níž jiné bytosti čerpají.

Podobný úkol odevzdal nejsvětější Panně. Srdce tohoto vznešeného tvora přeměnil ve vzácnou nádrž všech milostí. Z ní Maria milosti lidem udílí a lásku boží rozsévá.

Od Ježíše Krista pochází všecko dobro. Však žádná milost se nepřelije z jeho Božského Srdce do křesťanské duše bez přání, bez modlitby svaté Panny.

Ježíš se narodil jen s Mariiným svolením. Rovněž v lidském srdci rodí se Ježíš jen s Jejím souhlasem. Působením Mariiným přijali jsme nevyčerpatelné zřídlo milosti. Prostřednictvím Mariiným dostává se nám i přivlastnění milosti, ať již v kterékoliv fázi křesťanského života. Již při vtělení její mateřská láska nesmírně přispěla k našemu spasení. A věčně bude spolupůsobiti k našemu vykoupení

při všech úkonech, které jsou závislé na Vtělení. (Bossuet: 3e S. p. la fête de l'Im. Con.)

Plány Boží byly dokonalé: Jsou všeobecné a zároveň i částečné. Směřují k celku i ke všem podrobnostem. Vztahují se na příčiny i jejich následky. Obsahují zásady i se všemi aplikacemi.

Když se Bůh rozhodl pro Vtělení a Vykoupení lidstva, vytvořil tento plán na vůli pokorné Panny. Na její vůli proto také závisí všechny účinky téhož Vykoupení v duši každého křesťana.

Připomínám velké tajemství: Když Bůh založil svůj plán Vtělení a Vykoupení na svobodném souhlase své Matky, chtěl, aby tato závislost byla skutečně věčná a ne pouhou frází.

Pozemská matka načerpala svou lásku a dobrotu jen ze zřídla Božího. Jen na její vůli závisí, jak děti miluje. Může jim rozdat celé své srdce. Může však také své

srdce uzavřít a z tohoto živého ohniště nevyšlehne k jejímu dítěti ani jediného plamínku lásky. Její vinou jsou pak děti zbaveny dobrodiní, jež jim Bůh uchystal.

Bůh řídí svět a rozděluje svá dobrodiní svými tvory. Tvorové, které si Bůh vybral a povýšil k rozdávání svých milostí, mají svobodnou vůli. Proto mohou jiné tvory dobrodiním zahrnovat, anebo je mohou zbaviti pomoci, kterou jim Bůh určil.

Ustanovil-li Bůh nejsvětější Panu naší Matkou, ustanovil ji též prostřednicí milostí. Podle jejího rozhodnutí jsou nám milosti rozdělovány. Bůh však Marii nenutí, tak jako nenutí pozemskou matku, aby plnila úkol lásky, který jí svěřil.

Dobrotivý Bůh obdařil nejsvětější Pannu něžným mateřským srdcem, které je schopno milovati všecky děti. Její činnosti však neomezil. Ponechal jí všecku svobo-

du, aby podle libosti projevovala některým dětem zvláštní pozornost, péči i něhu.

Srdce Matky Boží je lidským srdcem. Po Ježíši je nejdokonalejším srdcem lidským. Je bohato krásnými odstíny lidského citu i soucitu. Je jemně citlivé k něžné pozornosti Jejích dítek, když ji zahrnují svou láskou. Pohne se k soucitu jejich modlitbou a pláčem. Dojímá je jejich neštěstí. Jest bezmocné odporovati důkazům něžné lásky. Prostá a pokorná srdce Marii vábí k sobě nejvíce.

Bůh potvrzuje veškeru volnost Mariina jednání. Nikdy neodporuj jejím mateřským citům a jejímu rozhodnutí. Projevuje lásku těm, jež miluje a za něž se modlí. Zvláště miluje ty, kteří se jí zasvětili jako děti.

*

Ty jsi plodem dvojí lásky. Bůh tě miloval. Svou lásku k tobě vlo-

žil do srdce své Božské Matky. Splynutím těchto dvou srdcí přijal jsi život milosti. Tento život v tobě začal působením Ducha svatého a dobrovolným spolupůsobením nejsvětější Panny. Oběma zřídly se v tobě udržuje a rozvíjí.

Maria nás nosí v lůně své mateřské lásky. V její požehnané duši přijímáme Ducha svatého. Rosteme v ní nadpřirozeným způsobem.

Sv. Alfons praví: Jako Ježíše nosila ve svém lůně, nosí nás ve svém srdci. (Chvály Mariánské, hlava 5.)

Matka, jež dává život tělesný, jest tak úzce spojena s plodem, který nosí, že její dítě žije jen skrze ni.

Ty jsi také skryt v mateřském lůně, v milující duši Mariině. Bez Ní nemůžeš nadpřirozeně dýchat, ani přijímat pokrmu, ani se pohybovat. Bez ní nemůžeš nadpřirozeně žádat, ani chtít, ani myslet. („Popíráti tuto pravdu, aneb

o ní pochybovati, znamená popírati, aneb pochybovati o všeobecném spolupůsobení nejsv. Panny“ — srov. Revue bibliogr., červen 1925, str. 352.)

Vždyť rukama Matky Boží se rozdělují lidem všecky nebeské dary, všechny ctnosti, všechny milosti. Maria je rozdílí, komu chce, kdy chce a jak chce. (Sv. Bernardin Sven., citovaný sv. Alfonsem, Chvály Mariánské, hl. 5.)

Pozemská matka živí dítě mlékem, jež bere ze své vlastní tělesné konstrukce. Nebeská Matka čerpá život, totiž pokrm, ze své nadpřirozené konstrukce, jinak řečeno, z nezměrné lásky, kterou ji Ježíš obohatil. Tímto pokrmem udržuje v tobě život Ježíšův.

Čím více života Ježíšova může udělití duším, tím větší jest její radost. Proč? Poněvadž tím bohatší je Matkou.

Nejsvětější Panna jest dvakráte plodná. Je plodná svou přiroze-

ností, je plodná svou láskou. Ježíšovi dala tělesný život ze své lidské přirozenosti působením Ducha svatého. Nám dává život božský svou láskou rovněž působením Ducha svatého.

„Panna Maria,“ praví sv. Augustin, „jest naší pravou Matkou podle ducha, protože svou láskou spolupůsobila k zrození se věřících v církvi. Podle těla, protože jest pravou Matkou „Hlavy“, jejíž údy jsme my.“ (Plane mater membrorum est quod nos sumus quia cooperata est charitate ut fideles in Ecclesia nascentur qui illius capitis membra sunt; corpore vero mater ipsius capitis. Sv. Augustin, De Sancta Virginitate, citovaný Venturou: Matka Boží u lidí, P. II., hlava I., Brusel 1848.)

Ventura (i b) poznamenává, že tento velký učitel uznává dvojí mateřství Panny Marie: mateřství tělesné a mateřství lásky. Svým nejčistším tělem jest Matkou Je-

žíše Krista — naší Hlavy. Láskou jest Matkou lidí, kteří jsou spojeni s Hlavou a tvoří její údy. Srdce Panny Marie bylo tak zá-
zračně požehnáno, jako Její lůno. Její krev zplodila Ježíše Krista. Její láska přispěla k zrození dí-
tek církve svaté.

Ve svém panenském lůně poča-
la Ježíše. Ve své duši, překypu-
jící láskou, počala nás. Dříve, než
počala Ježíše ve svém těle, poča-
la Ho ve své duši. („Prius mente
concepit quam corpore,“ praví sv.
Augustin.) A stále ve své duši
počíná Ježíše v Jeho bratřích a
působí, že dosahuje svého plného
věku.

Tato dvojí plodnost se vzájem-
ně doplňuje i vyvolává.

Maria ví, že my přebýváme
s Ježíšem, Vykupitelem — s Hla-
vou církve — v Jejím lůně. Proč?
Protože údy nemohou existovati
bez hlavy. Poněvadž nás počala
láskou ve své duši, ví, že Ježíš

jest tam s námi a tím poskytuje stále svému milovanému Synu života i vzrůstu.

*

Je pravda, že nejsvětější Panna nám poskytuje každé pomoci, které potřebujeme. Čerpá k tomu milosti ze své vlastní nadpřirozené podstaty. Ale na tom není ještě dosti. Jako něžná a pečlivá matka upravuje potravu pro každé dítě zvlášť, podle toho, jak ji potřebuje.

Jen uvaž, jak pečlivě vybírá ty milosti, které by se nejlépe hodily pro tvůj věk! Od počátku tvého žití je ve svém srdci asi milovala, přetvořovala, aby se hodily tvému vkusu a tvým schopnostem.

Všimni si její něžnosti a opatrnosti! Dávala pozor, aby násilím neomezila tvé svobodné vůle a přeci zlehounka vlila do duše mléko milosti.

Někdy choré dítě nepřijímá ani

mateřského mléka. Toho se jeho pozemská matka neleká. Láska k dítěti naučí ji býti vynalézavou. Chytře své novorozeně oklame. Zahynulo by, kdyby nedostalo potřebné výživy.

Naše nebeská Matka jedná s námi také tak. Za vhodné příležitosti ukápne aspoň krůpěj Boží lásky do duše svého svéhlavého nebo nemocného dítěte. Vratí je k sobě výstrahou, výčitkou nebo lítostí.

Když si dítě hledá pokrm svými nezřízenými tužbami, přičiní se, aby mu zhořklo vše, co není Bůh. Naplňuje jeho srdce velikou prázdnotou a tím je prohlubuje. Vzbuzuje v něm neuhasitelnou touhu po štěstí vyšším a čistším. Konečně, znavené žízní a hladem, vrací se do Její mateřské náruče.

Výchova dětí je velmi těžká. Naše Matka je však milosrdnou a trpělivou vychovatelkou.

Často chceme samostatně žít ži-

voť nadpřirozený. Sami si vybíráme cestu a kráčíme po ní vlastní silou. Tak nejednáme dobře. Ježíš nám dal proto svou Matku, aby nás vedla a ochraňovala. Svěřil jí svůj nejdražší poklad na světě, totiž naši duši. Svěřil jí též duchovní pokrok a svatost naší duše. Naše dobrá Matka ví, kterou cestou se staneme nejrychleji podobnými Ježíši. Rovněž ví, které květy svatosti Ježíš žádá, aby vypučely v zahradě naší duše.

Odevzdejme se tedy úplně Její mateřské péči a horlivosti! Maria se o to postará, aby v nás Ježíš žil a panoval.

Hlava V.

Jak se naše duše navždy spojí s Pannou Marií?

Skutečně tajemná a těsná pouta svazují život dítěte s životem jeho matky. Zdá se, že je to jeden a týž život. Podobně jest i s milostí. Duše, která není spojena se svou nebeskou Matkou, nevzrůstá životem nadpřirozeným.

Víra sv. nás učí, že jsme všeobecně a ve všem na Ní závislí. Ovšem, že jsme přijali nadpřirozený život na křtu sv., ale to nestačí! Pro každý okamžik musíme tento život udržovati.

Každý tvor, i v životě přirozeném, je neustále závislý na svém Stvořiteli. Toto zachovávání bytostí nazývá se prodlužováním stvoření.

Ještě více je duše závislá v životě nadpřirozeném na Duchu svatém a svaté Panně — Jeho nej-

čistší Nevěště. Přeruší-li duše spojení se svou Matkou, přestane brzy žítí nadpřirozeně.

Naopak, duše, která se ke své nebeské Matce blíží víc a více, až těsná pouta ji s Ní spojí, bohatně snadno a rychle milostmi.

Čím déle drží rty ve svých prosbách u mateřské Její hrudi, tím více mléka božské lásky vytéká ze srdce Matky do srdce dítěte.

Hleď! Tak rychle a tak snadno se můžeš státi velkým světce! Ještě nepoužiješ tohoto výborného prostředku? Máš jej při ruce!

Stačí, jsi-li s Nejsvětější Pan-nou spojen stálou modlitbou. Při tom však měj neustále touhu čerpati život Ježíšův do své duše.

Pohleď na rostlinu, jak dychtivě zapouští své kořínky do lůna země, která ji nosí. Bůh vložil do rostliny pud, aby obracela kořínky do té části půdy, kde by našla nejvíce potravy.

Vezmi si z rostliny příklad pro

sebe! Zapuť všechna vlákna své duše — všechna svá přání i touhy hluboko do srdce své Matky a čerpej z něho, jak nejvíce dovedeš, šťávu nadpřirozeného života!

Čím rychleji rostlina roste, tím více a tím hlouběji zapouští do půdy kořeny. Proč potřebuje tolik půdy? Poněvadž sílí a plně se rozvíjí.

Rovněž ty se spoj úzce s Pannou Marií a doléhej na Ni úpěnlivou prosbou, tak jako rostlina těsně oplétá zemi svými kořeny.

Okrášli však pokorou své modlitby, své ustavičné prosby! Přiznej se ke své bídě, ke své naprosté závislosti na Matce Boží.

Buď dítětem skutečně pokorným, malým! Nečiň si na nic žádných nároků! Nespoléhej se na své vědomosti, na své ctnosti. Buď pouhým břečťanem, který se neumí postavit na své vlastní nohy! A vidíš! A vypne se až na nejvyšší vrcholky nejvyšších stromů!

Opíráš-li se o svou Matku, dojdeš nedozírné výše, na jejímž vrcholu stojí tvoje Matka. Cestou pocítíš sladkou útěchu, že tě nese ve svém náručí. Kdybys byl silný a bohatý, nepotřeboval bys opory své Matky. Jsi však chudokrevný, slabý a malý! Proto máš úplné právo na Její lásku a na Její velkomyšlnost.

Vynasnaž se, aby tvá modlitba byla důvěrná! Jak blaze je malému dítěti v duši své Matky, která je nejlepší ze všech Matek. Jaký jest její úkol? Aby byla na tebe dobrá! Aby tě milovala. Aby nad tebou bděla. Aby ti vdechovala život Ježíšův. Dary, které od Boha přijala, přijala jen pro své děti. Jim zas dary rozdává.

Co znamená pro Marii býti Matkou? Aby rodila Ježíše v našich duších. Čím plodnější je Matkou, tím více roste její věčná radost a Její věčné štěstí. Pros bez přestání, naléhej na Ni bez ustání a

bud' jist, že všechno od Ní dostaneš! Takovou vytrvalostí způsobíš své Matce nevýslovnou radost.

Nemysli si, protože ty jsi dobrý, je Maria tak velkomyslná a spěchá ti hned na pomoc! Ne! Je bytostí nekonečně dobrou a Její mateřské srdce Ji nutí prokazovati každému jen dobro. Vždyť jest Matkou! Matka žije jen proto, aby se pro své děti obětovala.

Dala se Bohu v oběť. Stala se průplavem a přenáší Boží lásku od Boha k lidem. Ví, že existuje jen ve prospěch lidu.

Dělej své Matce radost! Důvěřuj jí bezmezně! Přijmi od ní vše, co ti dává! Vše od Ní je dobré. Dovol Jí, aby tě mohla milovati do sytosti, jak si přeje. Ponechej Jí útěchu i starost o tebe! Dopřej jí, když tě chce hýčkat ve svém náručí. Stravuj se Jejím mlékem milosti. Přijmi od Ní vše, co ti podává: útěchu i vyprahlost, úspěch i neúspěch, zdraví i nemoc, klid

i práci, život i smrt. Podá ti, co je tvé duši nejprospěšnější. V tom má úplné právo rozhodovati.

Nemíchej se tedy do Jejích záležitostí a nestav Jí na oči své malicherné rozmary!

Přičiň se, aby tvá modlitba byla prosycena vděčnou láskou dítěte! Vždyť jest tvou Matkou! Miluj Marii, jak chceš, jak nejvíce můžeš! Neboj se, že někdy překročíš meze lásky! Miluješ-li Marii, miluješ i Ježíše, jehož umělecky vytváří ve tvé duši. Tvá chladná dětinná láska se nikdy nevyrovná Její žhavé lásce mateřské. Její láska vždy převyší lásku tvou. Její mateřskou něhu nikdy svou vděčností nesplatíš.

Má dobrá Matičko, chci Tě stále milovat! Denně se v modlitbách k Tobě utíkám. Srdečně Ti děkuji, že žiji v lůně Tvé duše! Ó, jak se raduji, že mi stále uděluješ život Ježíšův!

*

Někdy udělila nejsvětější Panna některé duši zvláštní milost. Dala jí najevo, aby zůstala s Ní ve spojení ustavičnou modlitbou. Tím duše obdržela zároveň nejbezpečnější záruku, že bude svatou.

Kromě lásky k Marii mohou nás zklamat všechny ostatní známky svatosti. Někdo může konati i zázraky. Neobdržel-li však daru, aby se stále utíkal k nejsvětější Panně, nejsem jist, že setrvá.

Jiný zase žije ctnostně dlouhá léta. Když se však nepřivine k Marii, jako malé dítě ke své matičce, nevytrvá na této kamenité cestě. Tajná pýcha se vloudí v jeho srdce. Celé je rozhlodá. Život stálého odříkání se mu zprotiví. Na konec nechá všeho.

Bohužel, máme v dějinách dosti příkladů takových pádů!

Mnohý zasvětil Bohu svůj celý život. Již přivedl k Bohu množství hříšníků. Ale tu dopouští se velké chyby. Proč? Poněvadž spoléhá na

své zásluhy. Kupuje od Boha svou vytrvalost. Tím nenabude jistoty, ve svém setrvání! Proč? Sv. Augustin praví: „Vypočítávaje tyto zásluhy, co jiného vypočítáváš, než svá dobrá díla?“

Sv. Alfons se neustále obával, zdali vytrvá. Proto zkoumal všechny známky své svatosti, které by mu zaručily, že bude věrný až do smrti. Ale co vidí? Všechny známky v něčem pokulhávají. Z toho uzavírá, že jedinou zárukou vytrvání jest — *ustavičná modlitba*.

Znovu se znepokojuje a ptá se: Budu se modlití až do smrti? Nebudu někdy nedbalý, nebo nevěrný modlitbě? Zdrcen novou obavou vrhá se do náruče nejsvětější Panny a praví k Ní:

„Drahá Matko, zachraň mne! Působ na mou mysl a vůli, abych se vždy k Tobě modlil! Víím, jak jsi laskavá! Kdybych vlastní vinou přestal se k Tobě utíkat, sama

mne přinutíš, abych se k Tobě utíkal a nezahlýnul!”

Poznámka: Právem lze vložit v ústa sv. Alfonse výraz: „přinutíš mne k tomu,” ačkoliv „Revue bibliogr.” to neschvaluje. Chce, aby se užilo theologického výrazu: Ty mi dáš účinnou milost, abych se modlil. — Tato účinná milost respektuje naši svobodnou vůli, ačkoliv neomylně dosáhne svého cíle.

Církev svatá učí se nás modliti v tomto smyslu:

„Oblationibus nostris quaesumus Domine placare susceptis; et ad te nostras etiam rebelles compelle propitius voluntates.” (IV. neděle po Duchu sv., Sekreta ze mše sv.)

Veškerá theologická věda tohoto církevního učitele vrcholí v zásadě: Stále se utíkej k nejsvětější Panně! V této zásadě se soustřeďuje celá jeho askese. (Sr. Desurmont, Oeuvres complètes I. 2., p. 6.)

V posledních letech svého vysokého stáří se již nepamatoval, modlil-li se dnes růženec. Ptával se obyčejně bratra, který měl dozor na nemocné. Jednou mu bratr řekl: „Chtěl bych mítí všechny růžence, které jste se dnes od časného rána modlil.“

Sv. Alfons vážně odpověděl: „Bratře, nežertuj! Nevíš, že na růženci závisí má věčná spása?“ Zajímavá pravda. Naše spasení a naše svatost závisí konečně na tom, budeme-li se vytrvale a dětinně modliti k nejsvětější Panně. Jak by ses ustavičně modlil? Řekni: Matko, sama mě nauč vzývati Tě bez ustání a zůstávati vždy ve spojení s Tebou, jako dítě se svou matkou.

Podle okolností se může měniti tato modlitba a tak se můžeš modliti ustavičně.

Hned zrána obětuj Panně Marii první okamžiky dne a všechny své záležitosti. Řekni Jí: „Má Ve-

litelko a má Matko, obětuji se Ti úplně! Na důkaz své lásky posvěcuji Ti dnes oči, uši, ústa, srdce a sebe celého. Protože náležím Tobě, opatruj mne jako svůj vlastní majetek!“

Namáhej občas svůj rozum a svou vůli, abys co nejhlouběji vnikl do duše svaté Panny. Odpočiň si v ní živou vírou a jako moře hlubokou důvěrou! Takový pokus se ti nejlépe zdaří při klidném rozjímání, když máš v moci všechny své duševní mohutnosti.

Avšak tyto okamžiky jsou kratičké. Nejčastěji se spokojíš pouhou vzpomínkou, kratičkým povzdechem k nebi vyslaným, vroucím pohledem, pobožným políbením Jejího obrázku.

Tato něžná pozornost věnovaná Matce Boží nestačí. Nestačí ani vnitřní spojení s Ježíšem prostřednictvím Mariiným.

Pamatuj též na vnější úkony pobožnosti! Jsou velmi důležité.

Dítě Mariino nevynechá nikdy modlitby svatého růžence, i když mu nejpilnější práce stojí v cestě. Růženec je tajemné pouto, které váže malé dítě s Marií. Dějiny i denní zkušenost nás o tom přesvědčuje.

Rovněž církev svatá svou autoritou a svým příkladem potvrzuje účinný význam této modlitby.

Moc růžence odráží se v tom, že nabádá duši, aby nepřerušila styku se svou Božskou Matkou. V okamžicích roztržitosti její rty i bezvědomě šeptají Zdrávas Maria.

Dítě mariánské za každé příležitosti přelévá ze svého srdce „Zdrávas“ do srdce Matky: ve spěchu z práce do práce, v návalu různých záležitostí, ve víru pokušení, ve chvílích radosti i žalu — vždy!

Vysílá k nebi tiché „Zdrávas Maria“ ve společnosti i ve svém pokoji, v samotě i v hluku a zmatku veřejných schůzí.

Často se pomodlí „Zdrávas“ i roztržitě, ale jeho Matka vidí jen jeho dobrou vůli.

Takové dítě mariánské nabude velké sebranosti ducha a podává se neustále v oběť nejsvětější Panně.

Někdy však nemá ani kdy, aby se „Zdrávas“ pomodlilo. Tu stačí mu vzpomínka důvěry a lásky na Pannu Marii. Ovine ruku růžencem a v duchu se přivine k Matce.

Prostřednictvím Nejsvětější Panny prosí Ježíše za odpuštění svých denních poklesků. Než usne, poslední slova, která šeptá, jsou zas „Zdrávas Maria“.

Když nemůže usnouti, nebo ze sna se probudí, hned v jeho duši vykvete vzpomínka na Marii. S důvěrou i pokorou vrhá se do náruče své Matky, uzavírá se v Její duši a zas opakuje své oblíbené „Zdrávas Maria“.

Tímto způsobem zvykáš si utíkat se k svaté Panně. S tímto

cvičením počítej jako s kapitálem ve svém duchovním životě, protože zahyneš vysílením, nebudeš-li se se svými prosbami utíkat ke své Matce.

Ježíš sám nás tomu naučil, abychom se utíkali bez ustání ke své Matce. Mohl nám dát ještě lehčí, sladší a účinnější prostředek k dosažení dokonalosti?

*

Ó nejsvětější Panno, jsem Tvé malé dítě, ukryté v hlubině Tvé požehnané duše. Tys mne počala svou nevyčerpatelnou láskou. Ty jsi si mne vyvolila za své dítě. Tys mne milovala a přijala za svého syna a učinila jsi mne bratrem Ježíšovým.

Chci žít v Tobě. Chci být Tvým dítětem až do smrti, ano i celou věčnost. Nechci již nikdy opustit Tvé duše! Chci v ní růst a vytvořit v ní ze sebe Ježíše.

Bez mého vědomí byl jsem počat Tvou láskou zároveň s Ježíšem ve Tvém mateřském lůně. Nyní již dovedu ocenit své velké štěstí. Prosím Tě, nezapuzuj mne od sebe, ale ještě úžeji mne připoutej k sobě pro všechny dny mého žití. Oviň mne pouty svých dobrodiní!

Vzpomeň si, že jsem druhým Ježíšem! Vždyť mne musíš milovat, když vidíš, že Tě tak nesmírně miluji! Srdce Ježíšovo patří mně a skrze Ježíše Tě miluji nekonečně. Ó má Matko, chci s Tebou zápoliti v lásce! Vypůjčím si od svého bratra Ježíše něžnou lásku, kterou Tě objímá a budu Tě ustavičně zahrnovat něžnými důkazy lásky.

Nedívej se na mé slabosti, na mou nestálost a na mou nedbalost! Oplakávám jich neustále. Obmyj od hříchů mou duši krví svého neposkvrněného Beránka. Odříkám se všech svých chyb a prosím Tě, uchraň mne od nich budoucně!

Ó milovaná Panno Maria! Buď stále mou Matkou! Čerpej ze své požehnané duše pro mne bohatý duchovní pokrm a přizpůsob jej mé slabosti a mým potřebám!

Nedopusť, abych přestal na Tebe myslet! Abych jinde hledal své rozkoše, které by mne zavedly v záhubu.

Ty jsi má Matka! Jako rostlina zapouští kořeny do země, tak i já ponořuji všechna svá přání a všechny své tužby do Tvého srdce.

Jako strom rozkládá na všechny strany mohutné větve, aby co nejvíce nassál světla a nadýchal se vzduchu svými listy pro svou existenci, tak i já odhaluji Tvým očím, drahá Matko, všechna svá přání a všechny prosby své duše.

Nejmilejší Matko, chci vždy býti Tvým dítětem! Zasvěcuji Ti svůj rozum, vůli, srdce, smysly, sebe celého! Zasvěcuji Ti svůj duchovní život, který jsi mi dala. Zasvěcuji

a vracím Ti Ježíše, který žije ve mně, podle Tvé vůle.

Zříkám se dnes všeho ve Tvůj prospěch s prosbou, abys mi již nikdy ničeho nevracela. Kdybych snad chtěl někdy jednati podle své vlastní vůle, prosím, zabraň mi v tom, jako matka brání dítě před tím, co mu škodí!

Tento slib Ti obnovuji s každým vydechnutím, s každým úderem srdce. Maria, pomoz, abych vždy žil v Tobě, abych vždy se k Tobě s prosbou obracel. Zapomenu-li někdy na tuto sladkou povinnost, připomeň mně ji ihned! Cítím v duši, že bez Tvé pomoci zahynu.

Nemohu se ani dočkat nekonečné blaženosti, která mne čeká na věčnosti. Věčně Tě budu objímat, věčně Tě budu zahrnovat důkazy své lásky a své vděčnosti. Proto mne skryj ve své srdce a nezavři všechny jeho východy. Pak neupadnu v pokušení, abych někdy Tvé mateřské srdce opustil.

HLAVA VI.

Jak duše roste v Marii.

Jakmile se duše naučila ustavičnou modlitbou spojovati se se svou nebeskou Matkou, splnila základní podmínku duchovního vzrůstu.

Ustavičnou modlitbou čerpá z duše nejsvětější Panny výživnou stravu. Následkem toho koná se v ní asimilační proces, který je nutný při každém vzrůstu. Pozoruj zblízka tento rozvoj života. Uvědom si, jak velkou účast má v něm tvá Matka a ty. Proto dovol, abych tě upozornil na základní pravdu!

Duchovní pokrm, který ustavičně čerpáš ze spojení se svou Matkou, jest láska, posvěcující milost, účast na životě Ježíšově. Tato milost vtéká do tvé duše různými cestami.

Jsou to svátosti, jimž Ježíš propůjčil svou svrchovanou moc (ver-

vu). Svátosti tobě milost udělují, nebo obnovují, nebo rozmnožují.

Avšak svátostí nikdo nepřijme, lépe řečeno, nemůže jich přijmouti, dokud Maria neupravila pro ně vhodné cesty. Nejsvětější Panna připravuje srdce a prosí Boha, aby duši milost udělil.

Aby tento kapitál nesl ovoce, vlévá Bůh do duše dobrá vnuknutí, osvětlení a sílu, které se jeví jako náhlá vzrušení a nadpřirozená hnutí; nazývají se láskou účinnou.

Šťastná duše, když reaguje na tento pokyn nebe a vynaloží své síly k nadpřirozené činnosti. Běda, když nedbá božského hlasu a přímo jej odmítá.

Odkud přicházejí tyto účinné milosti? Duch svatý jest jejich původce a uděluje je. Rozdělování milostí je závislé na vůli nejčistší Nevěsty, Matky Ježíšovy a naší. V jejím mateřském srdci jsou uschovány všechny milosti. Sama je

vyhledává a přizpůsobuje potřebám jednotlivé duše.

Takový úkol má tvá Matka. Však i ty máš účast v její práci. Jsi bytost vyznačující se životem, smysly, rozumem a vůlí. Přijímáš-li svátosti, náležitě se připrav a zároveň pracuj se svou Matkou. Vynasnaž se, abys přijímal hodně a často svátosti, které možno vícekrát přijímat.

Připravuješ se pečlivě na přijetí svátosti pokání a nejsvětější svátosti oltářní? Přijímáš je tak často, jak je ti dovoleno? Nenapadlo ti ještě, jak tento činitel je důležitý v tvém duchovním vzrůstu?

A jak se chováš k milosti pomáhající, jež tě nabádá k dobrému? Tvá Matka je v ustavičném styku s tvou duší. Napomíná tě, povzbuzuje, osvěcuje, sílí a vlévá ti zálibu k umrtvování. Pobádá tě, aby ses modlil, šetřil časem a chránil se neužitečných rozhovorů. Přeje si, abys očišťoval své srdce od

náklonností k pozemským věcem, abys byl sebraného ducha a vedl život úplně skrytý.

Poznáváš již mléko milosti, jež stéká z duše Mariiny do tvé duše? Však bez tvého přičinění se nepromění ve tvou podstatu. Bdi nad sebou neustále, abys neztratil duchovního pokrmu, který vytryskl z pokladu milostí, skrytých v duši tvé Matky.

Pros Ji za odpuštění! Odevzdej Jí v ochranu svůj duchovní život! Buď vnímavý na její působení! Budeš-li slabý, pros svou Matku, aby ti dala sílu! Ó, jak je trpělivá. Ještě Jí dáš mnoho práce, než tě přivede na onen stupeň nadpřirozené vnímavosti, aby v tobě mohla vytvořit Ježíše. Pros svatou Pannu, aby ti dala dobrou vůli, to znamená, neproměnnou ochotu jíti za nadpřirozeným hlasem, i když na tobě žádá utrpení, pokoření a dokonce i smrt.

Pros o tuto milost bez ustání!

Bez ní je veškerá pomoc Mariína, kterou ti u Boha vyprošuje, bezvýsledná.

*

S tímto procesem asimilačním jde, ruku v ruce, proces zcela opačný. Život Ježíšův setkává se v duši s životem starého člověka. — Sára se namáhá vypudit z domu syna otrokyně, poněvadž kazí Izáka. —

Také Matka Boží vyhání z duše nezřízené náklonnosti, přirozené žádosti, zlé sobectví, poněvadž se nesnesou se svatostí Jejího Syna Ježíše.

Pozemská matka je zarmoucena, vidí-li bujet hříšné vášně v dítěti již v útlém jeho věku. Užívá vhodných prostředků, aby je vykořenila.

Nebeská Matka vidí zřetelně všecky naše chyby. Ó, jak se rmoutí nad srdcem, které jest jimi znetvořeno! Před oči staví se Jí ná-

sledky našeho nepotlačovaného zvyku. Proto nás stále nabádá k boji.

Léky, které ti tvá Matka podává, jsou často hořké. Léčí tě spásitelným napomenutím, výčitkou svědomí, aby co nejdříve umožnila tento deasimilační proces. Ač jsou léky trpké, přijímej je vděčně z Její ruky! Pamatuj si! Nebudeš-li pracovati s Marií ruku v ruce, nebudeš prospívat v duchovním životě.

Především Jí poruč základ všech svých předsevzetí! Umiň si, že se nikdy nedopustíš dobrovolné chyby! Když ráno zasvěcuješ Matce Boží svou duši i se všemi schopnostmi, své tělo i se všemi údy, předlož Jí též toto předsevzetí s prosbou, aby ti pomáhala v boji.

Když pak za dne tvá vůle kolísá mezi ctností a mezi hříchem, pohlédni rychle vzhůru k Marii a volej: Matko, pomoz mi! Dej mi sílu, ať zlu nepodlehnu!

Při rozjímání se ve svém předsevzetí utvrzuj! Říkej si: Chci žítí bez hříchu jako má Matka! Chci býti čistý, pokorný, laskavý, poslušný! Konečně přidej nějakou prosbu. Prosebná modlitba nechť je dechem tvého života. Pros Ji také stále, aby ti odpustila tvoji vlašnost. Řekni: Matko, odpusť mi! Jsem Tvým malým, slabým dítkem. Posilni mne!

Žij v duchu ustavičné kajícínosti. Pros Ježíše prostřednictvím Panny Marie za odpuštění: Milovaná Máti, přikryj mne svou čistotou, naprav, co jsem pokazil!

Kající duch přivede duši k velké čistotě. Udrží ji v hluboké pokoře. Vytvoří v ní vlastnosti — dispoice — jež zoveme *duchovním dětstvím*, našemu Mistru tak milé.

Celý proces deasimilační sestává tedy z těchto tří věcí:

Předlož Panně Marii základní předsevzetí, že chceš žítí bez dobrovolného hříchu!

Utíkej se k Ní v každém boji a pros Ji o pomoc a sílu!

Žij s Pannou Marií v duchu navyklé kajícínosti! Pros Ji, aby tě stále očišťovala a zprostředkovala ti odpuštění u Ježíše.

*

Proces vzrůstu je dlouhý. Koná se způsobem tajemným. Nemluvně je skryto. Úkon oplodnění a oživení jest zahalen temnotou. Sv. apoštol praví: „Nechť váš život je skrytý s Ježíšem v Bohu!“ (Col. 3, 3.) Ježíš — Prvorozený jest tajemstvím věků. Byl skryt celý starověk. Ožil, protože existoval včera, jako dnes, ale žil skrytě v lůně — světa — jako pšeničné zrno zaseté do země.

Byl skryt i za pozemského svého života. Sotva několik učedníků uznalo Ho Vykupitelem, ačkoliv činil nesčíslné zázraky a tři roky kázal.

Po svém nanebevstoupení žije skrytě dále. Žije v církvi, která je zneuznána, nenáviděna.

Chtěl se skrýti v tajemství své lásky. Bůh přebývá ve dne v noci mezi lidmi. Činí nesčetné divy, aby mohl býti skutečně přítomen na všech oltářích světa. A lidé? Chovají se k tomuto tajemství lásky lhostejně, mnohdy i nepřátelsky.

Kristus chce býti skryt v nás. Život nadpřirozený je dílo velkolepé. Žádná krása se mu ve vesmíru nevyrovná. A svět? Jest slepý a žene se za vadnoucími krásami pozemskými. Pohrdá spravedlivým, jenž oslepujícím bleskem své krásy uchvacuje nebe. Proč? Poněvadž Ježíš v něm žije skrytý a pokořený.

Nuže, chceš-li růsti v Ježíši, veď život skrytý a buď pokorným. Neukazuj na sobě nic mimořádného. Hledej pro sebe místo poslední!

Tvou svatyní, tvým příbytkem

je Matka Boží, která tě v úkrytu tvoří. Zůstávej v Ní, přijímej od Ní život i bytnost (subsistenci)! Nezapomeň žítí sám skrytý život v Ní a zaměstnávej se Bohem!

Nejsvětější Panna žila tímto způsobem, neznáma i učedníkům a prvním křesťanům. Skrytě žije i nyní v církvi svaté. Skrytě žije v každém svém dítěti a její činnost je zastíněna stínem.

Všichni křesťané Ji nazývají Matkou. Však nesmírně hluboký smysl Jejího mateřství a nevýslovně sladká útěcha, která z něho plyne, je skryta většině lidských duší.

Přijmi s vděčností a láskou skrytý život, k němuž jsi povolán. Zapomeň na sebe! Nezapomínej se svými přednostmi a svými vlastnostmi! Zapři se a žij v Marii!

Můj Ježíši, jako Tys uzavřen ve svatostánku a skryt pod pokornými způsoby, chci i já žítí v Tvém živém svatostánku, v Marii, jež jest

Matkou Tvou i mou! Imakuláto, odevzdávám Ti celou svou bytost, tělo i duši, se všemi mohutnostmi a činností. Náležím celý Tobě, vše, vše jest Tvým majetkem! Vybeř si z něho pro sebe chválu i čest, jakou chceš! S Tebou, Matko, chci žíti i umíratí. Má smrt i rozdělení mé bytosti budou novým úkonem mého skrytého života. Již dnes Ti odevzdávám kosti i popel svého těla.

Až má duše, jako nepatrný atom, bude žíti s Tebou v lůně Božím, oslavíš prach z mého těla a můj popel začne mluvití! Jaká slova? Jeho mluva bude hymnou lásky a pokory. Celou věčnost Ti bude hlásati, že jsem si zvolil býti popelem, abych měl účast na pokoreních Ježíšových a skrytém životě své Matky.

Povedeš-li skrytý život v duši Mariině, budeš jí brzy podoben.

Syn přijímá od své matky jen dobrodiní. Mléko milosti, jímž nej-

světější Panna živí své dívky, jest nejčistší podstatou Jejího nadpřirozeného života. V každém svém dítěti zázračně tvoří svůj vlastní charakter, svou fysiognomii, své ctnosti, své vlastnosti, svá přání a naděje, svůj půvab i své přednosti.

Tajemnou silou zmocňuje se ducha svého dítěte a přeměňuje jeho smýšlení, jeho ideje. Vnikne i do jeho vůle a vlije jí sympatie pro své názory. Pronikne i mohutností sensitivní a zušlechťí je.

Duše Panny Marie nedotýká se pouze povrchu tvé duše. Tak, jako všichni duchové, pronikne tvou duší úplně, až s ní v jedno splyne. Pronikne všechny tvé síly, očistí je a zušlechťí jejich činnost.

Jaký povšechný účel má toto laskavé a milosrdné působení tvé Matky? Dává nadpřirozený ráz tvé bytosti. Maria jest tvou Matkou. Živí tě a vlévá krůpěj za krůpějí z mléka milosti do tvé duše. Činí

ji tvárlivou a vdechuje do ní svou vlastní podobu.

Nevytrhuj Ji v práci! Zabraň vniknutí nečistému vánku zvenku do tvé duše! Maria ji mění v bílou květinu. Ať Jí neruší!

Buď vnímavý k Ježímu působení a nech Ji klidně dokončiti Její dílo. Přiviň se často k Ježímu srdci! Bydli v Její duši! Rozjímej s rozkoší o tomto nádherném vedíle Božím!

Ježíš chtěl učiniti svou Matku vzorem všech ctností!

Sv. Bernard praví, že Ježíš udělil své Matce ony vlastnosti a síly, které chtěl od ní zděditi. (*Voluit esse virginem, de qua immaculata, immaculatus procederet, voluit humilem de qua humilis et mitis corde prodiret.*) Chtěl, aby byla pannou. Chtěl se naroditi z panny neposkvrněné. Chtěl, aby byla pokornou. Chtěl se z Ní naroditi ti chý a pokorný srdcem.

Chtěl ozdobiti svou Matku vše-

mi ctnostmi, jimiž nás má okrášlit. Chtěl, aby s mlékem milosti vlévala nám vzácné vlastnosti, které jsou hodny božské lásky.

Ježíš Ji učinil nevýslovně krásnou. Proč? Abychom stále na Ní lpěli očima i srdcem. Vždyť je tak něžná, laskavá, pokorná, trpělivá! Je plna soucitu k nešťastným. Oplývá vlídností k slabým. Je Pan-nou. Je povýšena nade všechny pan-ny. Jsou v ní soustředěny všechny půvaby panenství. Je plna tichosti a dobroty. Sťkví se nevinností a čistotou. Dojímá nás svou prostotou a cudností. Jsme nadšeni její spanilostí.

Svou krásou přilákala s nebe Slovo Boží a uzavřela je ve svém lůně. Ve svém mateřském náručí objímala svého Boha, svého Tvůrce, kterého tiskla na své srdce. Živila Ho svým mlékem. Slovo, Syn Boží, stal se Jejím spanilým děťátkem. Svými božskými ústy líbal

Její panenské čelo. Volal: Matko, miluji Tě!

Nespočteš ani srdce, která byla přivábena k Ježíši krásou tohoto vznešeného tvora, všestranně dokonalého, obdařeného všemi půvaby. Kolik bídných otroků neřesti a zla získala pro sebe jediným pohledem. Čistý pohled Mariin naplnil jejich černou duši posvátnou úctou a spasitelným studem. Odřekli se hříchu, zatoužili po lásce Mariině a jako děti vrhli se do Její náruče.

Dobrá Matičko, dokonči v nás své dílo! Dej, ať se podobáme Tobě. Daruj nám svou dobrotu a svou pokoru. Udělej nás nevinnými jako Ty jsi. Buď v nás Ježíše! Víím, že se tím více cítíš naší Matkou, čím více Kristus žije v nás. Čím více miluješ Ježíše v našich srdcích, tím více Kristus zase miluje Tebe. Proto, Matičko, miluj nás!

HLAVA VII.

Nejsvětější Panna chce milovati Ježíše v nás.

Chceš-li milovati Ježíše dokonale, musíš Ho milovati prostřednictvím Jeho Matky.

Žádný člověk není dokonalý. Ani světec se nemůže Ježíšovi dokonale líbiti, buduje-li svou svatost sám. Duše každého byla poškozena hříchem... Žádný křesťan nepřijde k Ježíši bez pomoci Mariiny. Všichni křesťané jsou skryti Jejím pláštěm a představuje je svému Synu jako svoje dítky.

Tak je to spravedlivé. Jediná Maria po všechny věky se dokonale líbí Ježíši. Jen Maria vyhověla přísným požadavkům Jeho nekonečné čistoty. Proč? Protože Kristus stvořil svou Matku pro sebe a poněvadž je Bůh, musil Ji učiniti důstojnou Matkou Boha.

Pomysli! Jaké ohromné veletoky

jako křišťál čisté lásky vлил do duše této vznešené bytosti! Proč? Aby hladina Její bělostné lásky dostoupila výše hladiny Jeho jako slunce žhavé lásky. Obě hladiny jsou stejné výše a Jeho duše vyrovnává se s duší Jeho Matky stálým přílivem a odlivem vzájemné lásky.

S láskou své Božské Matky jest Ježíš úplně spokojen.

Chceme-li se líbiti Ježíši, milujeme Ho láskou, jakou Ho milovala a miluje svatá Panna. Skryjme se v Její duši! Vyměňme své srdce za srdce Mariino. Milujme jen Marii, jako nemluvňátko, které dýchá dechem své matky a žije tlukotem jejího srdce.

Jest myslitelná taková výměna? Ano, ale závisí na síle a sklonu tvé vůle.

Dokud ještě člověk žije na světě, má právo odkázati svůj majetek, komu chce. Smlouva, jíž se tento odkaz vyjadřuje, je svatá a chrá-

něna zákony. Když postoupení majetku se uskutečnilo a bylo přijato, jest smlouva neodvolatelná.

Proč bych tedy já nemohl odkázati Královně nebes sebe, svou duši, srdce, tělo, svou vůli, i se všemi tužbami a nadějemi, svůj rozum se všemi myšlenkami a plány, všechny své duševní i tělesné mohutnosti s jejich výkony, všechny své smysly? Proč bych Já nemohl odkázati veškeren svůj přirozený i nadpřirozený život.

To jsou samé dary Boží. Patří mně. Jsou tedy mým vlastním majetkem a mám naň větší právo než na své hmotné statky. Zcela klidně je mohu darovati své Matce — Matce Boží vědomě a dobrovolně způsobem nejvyšším slavnostním. Tento odkaz jest svatý. Matka Boží jej přijala. Jest proto nedotknutelný.

Co dříve náleželo mně, již mi nepatří. Má duše, mé srdce a tělo, všechny mé síly i jejich výkony

jsou majetkem nejsvětější Panny.

Když myslím, myslí Maria mými myšlenkami. Když miluji Boha, není to láska pouze mého srdce. Vždyť už mi nepatří a ocitá se v srdci mé Matky. Kdo tedy miluje Boha? Mariino panenské srdce překypující nejčistší láskou, jíž jsem nyní schopen, miluje Boha.

Nelituji toho, že jsi posvětil svou celou bytost nejsvětější Panně! Buď ujištěn, že jsi tak nejednal jen kvůli Ní! Nejsvětější Panna si tě pro sebe nenechá. Daruji tě Ježíši. Kristus jest Jejím životem, Jejím štěstím, Jejím nebem, Její slávou.

Slyš, jakou radost viděla Gemma Galgani: Viděla se v objetí Matky Boží. Svou hlavu položila na Její srdce. Nejsvětější Panna se jí ptala vlídně: „Gemmo, řekni mi! Miluješ někoho ještě více nežli mne?“ „Ano,“ odpověděla Gemma, „miluji ještě více někoho nežli Tebe.“ Po těch slovech ji Maria přitiskla ještě více k svému srdci

a znovu se ptala: „Řekni mi, koho miluješ více nežli mne?“ Prosté dítě odpovědělo: „Milovaná Matko, nechci Ti to říci... Škoda, že Jsi tu včera nebyla. Byla bys poznala, koho více miluji nežli Tebe. Je Ti tolik podobný! Jeho vlas jako Tvůj vlas, Jeho pleť jako Tvá pleť.“

Nejsvětější Panna se ptala dále: „Gemmo, netaj se přede mnou, kdo jest to?“

A dítě odpovědělo: „Ježíš jest to, Tvůj Syn, Jehož tolik miluji!“ Po těch slovech ji nejsvětější Panna přitiskla ještě více na své srdce a řekla: „Ó, dobře, miluj Ježíše, miluj Ježíše ze všech sil, celým srdcem.“ Vidění zmizelo.

Věř, Maria žila a žije jen pro Ježíše a proto, aby Ježíši získávala srdce. Také o tvé srdce se jen z té příčiny uchází, aby je darovala Ježíši. Polož je bezpečně v Její ruce.

Maria ví, že jen tehdy uspokojíš

Ježíše svou láskou, když Jí své srdce navždy věnuješ.

*

Povím ti nové tajemství intimního spojení s naší Matkou. To ještě nestačí, že miluješ Ježíše prostřednictvím nejsvětější Panny. Musíš dovoliti své Matce, aby sama milovala v tobě Ježíše.

Myslíš, že je to tatáž láska? Ne! Když miluješ Ježíše prostřednictvím Marie, podržuješ iniciativu své vlastní lásky a nejsvětější Panna jest pouze tvým nástrojem. Když Maria miluje Ježíše v tobě, řídí sama tvé srdce a ty jsi pouze Jejím pomocníkem, Jejím nástrojem.

Co si asi vyvolíš? Kéž by si tě tak získala, aby mohla v tvém srdci Ježíše milovat!

Nejsvětější Panna miluje svého Syna v nebi nevýslovně, ale láskou nutnou. Touží však milovati ještě

Ježíše touž láskou dobrovolnou, kterou Jej milovala, když Jej nosila ve svém lůně, když Jej po prvé objala, když s Ním žila na zemi a když s Ním trpěla na Kalvarii.

Prosí o tvé srdce, aby v něm mohla znovu milovati Ježíše. Chce do tvé duše vlíti všechnu lásku, kterou hořela kdysi k svému Synu. Tato láska bude dobrovolná, bude láskou tvou a láskou tvé Matky.

Nechtěl bys býti průlivem na zemi, jímž Maria vysílá proud lásky do Srdce Ježíšova a Ježíš přelévá svou nekonečnou lásku do srdce své Matky?

Není to sladké poslání? Ježíš chce milovati svou Matku láskou, jakou Ji miloval na zemi. Přeje si, aby znovu prožívala radosti, které cítila, když Jej hýčkala ve své náručí. Vidiš, těchto slastí Jí může Ježíš dopřáti tvým prostřednictvím. Matka Boží chce rovněž

prožívatí všechna léta, v nichž s nevýslovnou něžností sloužila Ježíši. Chce znovu s Ním trpěti hořká muka. Proto tě prosí, abys Jí půjčil své srdce.

Ty bys Jí je odepřel?

Již jsi dosti přemýšlel o svém poslání! Nebyl jsi povolán k životu křesťanskému jen pro sebe, nýbrž pro svou Matku a abys mohl milovati Ježíše, bylo tvé srdce proniknuto něžnou láskou. Všichni lidé a celý vesmír existuje jen pro Marii a Maria pro Ježíše a Ježíš pro Boha.

Bůh stvořil Marii, aby milovala Ježíše dokonalou láskou, které je hoden.

Aby Syn Boží necítil se cizím mezi lidmi, mezi nimiž žil, stvořil Bůh pro Něho alespoň jedno lidské srdce, které by Jej vždy milovalo láskou téhož žáru, jímž plápolá Jeho Božské Srdce.

Proto Bůh stvořil všechny lidi, aby Božská Matka v jejich srdcích

množila svou láskou k Ježíši až do nekonečna, až na věky, věčně.

Proto jsme na světě, aby naše Matka mohla stále žít. Jsme pokračováním Jejího žití.

Naše srdce jsou stvořena pro Ni. Jsou Její stálou zálohou, aby bez ustání mohla v nich milovati svého Syna.

Bůh vlil do duše nejsvětější Panny všechny své milosti. Jakou povinnost má Maria? Snaží se, aby všechny milosti nesly ovoce v míře nejvyšší. Proč? Aby sláva a čest, kterou Bohu tím získává, dostoupila výše nesmírných obětí Jejího Božského Syna.

Za tím účelem dal Jí Bůh úplnou svobodu, aby rozdávala milosti svým miláčkům, svým dětem.

Na milostech neubývá, ač je stále rozdává. Čím více je rozdává, tím více jich přibývá a kolik svých dětí miluje, tolikrát svou láskou Boha zahrnuje.

Nemilujeme Boha pouze my,

Maria miluje Boha v nás. Očisťuje naši lásku od nedokonalostí a mění ji podle svého vkusu.

Matko, chci býti Tvým majetkem. Chci býti nerozlučně spojen s Tebou. Ó, kéž má duše tak přilne k duši Tvé, že ji zcela pronikne a navždy se v ní ztratí jako nepatrná jiskra v ohromném žáru.

Uzavři můj rozum v rozum Tvůj! Ponoř mou paměť a fantasií ve Tvé síly. Ztotožni mé chtění, mé žádosti s vůlí Tvou. Sluč mé srdce s Tvým neposkvrněným srdcem. Uzavři mne zcela v Tebe, abys mohla mou bytost zaplaviti žhavou láskou, jakou hoříš k Ježíši.

Spoj mne s Sebou úžeji než nemluvně je spojeno se svou Matkou. Chci, aby má duše žila duchovním životem jen v Tobě. Dej, ať tlukot Tvého panenského srdce je tlukotem mého srdce. Dej, ať Tvá svatá mateřská krev koluje v mých žilách. Ó, prosím, dej, ať Tvůj

svěží dech udržuje a obnovuje ve mně stálý život lásky.

Matko, mám nesmírnou radost, že žiji v Tobě a Ty že miluješ Ježíše ve mně.

*

Živoucí bytost žije jen proto, aby zase život darovala. Čím více života v sobě obsahuje, tím více života zase daruje.

Když dosáhla své životní plnosti a dokonalosti, může dáti život jiným živoucím bytostem.

Nejsvětější Panna se také snaží rozšiřovati okolo sebe veškeren nadpřirozený život, kterým byla obdařena. I nás volá na pomoc k této vznešené práci.

Nepomůžeš-li Jí v této službě lásky, nevzkvetou zásluhy utrpení Kristova a bolesti Tvé Matky v celé své síle a nedojdou svého vrcholného cíle.

Nechť bezmezná důvěra otevře dokořán tvé srdce pro svou Matku, aby do něho mohla vlítí veš-

keru svou lásku. Maria tě tak učiní vodotryskem svých dobrodiní. Proud Její lásky se bude tebou přelévati na jiné bytosti.

Máš radost z této úlohy? Chceš býti Mariiným vodotryskem? Pak se polož do náruče Matky Boží jako nemluvně. Opři svou hlavu s láskou a odevzdaností o Její svatou hlavu a opakuj často:

Matičko, buď laskava celému světu. Buď Matkou hříšníkům, schismaticům, pohanům, umírajícím. Buď Matkou duším toužícím po dokonalosti a srdcím, která se zasvětila Ježíši. Čiň dobře a rozlévej lásku Ježíšovu zvláště v duších svých kněží.

Chápeš tento vznešený, sladký a plodný apoštolát? Vykonáš jej, přidržíš-li se tohoto bohatého zřídla dobroty. Dej však pozor, aby ti ani krůpěj vody z něho neunikla. Nebuď egoistou a nečerpej milostí jen pro sebe, nýbrž pamatuj na druhé. Zalévej neúrodné stepi,

t. j. srdce hříšníků, i úrodnou zkultivovanou půdu, t. j. duše, které dychtí po svatosti.

Co by asi učinila nejsvětější Panna, kdybys Jí slíbil, že budeš vždy s Ní spojen a že budeš duším neviditelným průplavem lásky Boží? Milosrdná a laskavá Matka by tě něžně přivinula k svému mateřskému srdci.

Snad tebe zvláště vyzvala, abys byl Jejím sluhou, Jejím rozdatелеm Jejích milostí na světě.

Pros Ji neustále, aby tě poučila, jak bys byl výhradně jenom Jejím nástrojem. Pros Ji, abys neměl praničeho! Všechny ctnosti, všechny síly, všechny způsobilosti, abys přijímal jen z Jejího mateřského srdce.

Pros Ji, aby sama myslila Tvým rozumem a vyvolávala v něm myšlenky i důkazy, jež by dojímaly a přesvědčovaly duše. Aby v něm sama kreslila plány a projekty, jež by vedly duše k poznání a milo-

vání Ježíše a Jí samé. Pros Ji, aby z tvé duše vymýtila čistě lidskou moudrost a marnou chlubitost. Aby tě naplňovala jasnými myšlenkami, kterými bys uchvacoval duše dychtící po pravdě.

Dobrotivá Matko, myslí mým rozumem, miluj mým srdcem! Vzbud' v něm tak silný žár, že jeho žhavé plameny se v něm neudrží, prorazí stěny srdce a zachvátí všechny duše, s nimiž přijde do styku má duše.

Povinností kněze jest, aby prosil Matku Boží, jak by měl milovat duše a podmaňovat si je.

Pros Marii, aby mluvila tvými ústy. Nechť Matka Boží, trůn Moudrosti Boží ti diktuje slova, jež by rozezvučela tajnou strunu každé duše, strunu, kterou rozezvučí jen láska Ježíšova. Pros Ji, aby ti ukázala všechny tajné skrýše, v nichž se skrývají lživé předsudky a nepravý stud. Vypros si na Ní, aby hříšník slyšící tvá slova,

domníval se, že slyší hlas své nebeské Matky.

Ó dobrá Matko, vládni v mých citech, hnutích, náklonnostech, vzpomínkách, nadějích i obavách, radostech i žalu. Řid' mé smysly! Panuj nad mýma očima, ušima, ústy, rukama, nohama, nad celým mým tělem, aby pečlivě vykonávalo plány Tvého milosrdenství s lidmi.

Vládni mou vůlí, aby byla sjednocena s vůlí Tvou. Uchvať ji půvabem své lásky. Uděl jí nezdolné síly, jimiž by vítězila nad nepřáteli Ježíšovými.

Království Ježíšovo se rozšiřuje jenom bojem. V službě Matky Boží musíš býti energickým vojínem, který vítězně přemáhá satana a horečně uchvacuje jeho uloupenou kořist.

Neposkvrněná Panna jest velkou

nepřítelkyní satanovou. Jest jeho nepřítelkyní svým původem přirozeným i svým nadpřirozeným posláním. Stala se Matkou Ježíšovou, aby použila svého Syna jako nástroje v boji proti satanovi. Stala se tvou Matkou, aby se s tebou v boji spojila proti peklu.

Proto Jí had pekelný tolik nenávidí a tolik se Jí bojí. Dávno ještě před narozením byla mu ukázána tato nejsvětější, nejčistší Panna jako nepřemožitelná nepřítelkyně, která mu jednou rozšlape hlavu. Již Ji tehdy viděl jako hvězdu v dávné budoucnosti a od toho okamžiku jej naplňovala zděšením. Čtyřicet věků již uplynulo, když byla počata. Celý čas Ji ďábel nenáviděl.

Satan odepřel klaněti se svatému Člověčenství Ježíšovu, které bylo spojeno se Slovem Božím. Proto Pán mu oznámil, že pouhý tvor, dcera Evina, rozdrťí ho svou panenskou nohou a že

bude nucen se Jí pokloniti jako své Královně.

Marně se namáhá potřísniť blátem Její neposkvrněné roucho. Když Jí nemůže zasáhnouti, obrací se se zuřivostí na Její děti. (Ap. 12, 4.)

Proto ten veliký boj mezi Pannou-Matkou a drakem. Dábelsky se raduje, když od Ní odloučí některé dítě, když poskvrní některou duši smrtelným hříchem. Prohlašuje to za vítězství nad neposkvrněnou Pannou.

Proto dbejme cti naší Matky a porážejme satana tím, že chráníme duši před nejmenší poskvrnou.

Pak nás nejsvětější Panna přijme do své služby a učiní z nás strašný nástroj v boji proti peklu. Se silami nás — smrtelníků — možná dříve otroků pekla — rozláme okovy tisíců a tisíců hříšníků. Nadchne nás vytrvalou bojovností, abychom v boji vydrželi. Dá nám dar rady a umění, aby-

chom odkryli léčky, které zloduch strojí na chytání duší. Tak zničíme jeho zchytralé plány. Duši naši ohradí hradbou pokory, aby chom zahnali lucifera na útěk. Konečně vstíjí do našeho srdce hroznou nenávisť — svou vlastní nenávisť k hříchu a k satanovi, otcí všech hříchů.

Imakuláto, jsi mojí Matkou, mocnou a nepřemožitelnou. Královnou všehomíra. Chci býti Tvým nástrojem v boji, který vedeš s peklem. Bdi nade mnou! Vždyť jsem tak slabý a obávám se, že Tě zradím. Matičko, prosím Tě, buď mou oporou, pevně mne drž!

HLAVA VIII.

Jak naše Matka chce ožítí ve svých dětech.

Už jsi na to myslel, že veškeren tvůj život, všechny detaily tvého žití náleží tvé Matce? Jsi Jejím dítětem, jako Ježíš. Jsi údem Ježíšovým, tedy druhé Jeho já.

Chceš-li, můžeš své Matce vrátit okamžiky a dojmy, které prožívala za svého pozemského života. Žij skutečně s Marií. Přesvědči se, že jsi druhým Ježíšem a že žiješ se svou Matkou, jako s Ní Ježíš žil.

Nejlaskavější Matko! Má první myšlenka ráno bude platit Tobě. Jak jsi se radovala, když Tvůj drahý Ježíš, sotva že se probudil, spěchal k Tobě, aby Tě obejmul. Myslím, že Ti způsobím tutéž radost, když při probuzení políbím Tvůj obraz. Víím, že projev mé něžné lásky odměníš touž vřelou mateřskou láskou a sevřeš mne ve

svou náruč jako drahého Ježíše.

Působí mi příjemnou rozkoš
zváti se Tvým dítkem a začínati
s Tebou denní práci.

Neodcházej od Ní! Modli se v
Ní! Jak rozjímalas Maria? Pozoro-
valas Ježíše, který žil před Jejím
očima. Její tichá modlitba byla do-
provázena svatými city lásky, ob-
divu a klanění, které vyvěraly z
Jejího srdce. Posbírej všechny tyto
projevy a obětuj je srdcem Mari-
iným znovu Ježíši. Tímto způsobem
vrátíš nejsvětější Panně šťastná
léta, která prožívala ve společnosti
s Ježíšem.

Podívej se, s jakou láskou hle-
děla na své Božské Dítě. Mluvila
na ně tak něžně a naslouchala jeho
dětskému švitoření. Čiň podobně,
když se modlíš: Vypůjč si Ježí-
šovy city. Pak budeš s Ježíšem
mluviti, naslouchati Jeho hovoru
a s láskou budeš na Ježíše patřiti
srdcem Jeho Matky.

Zůstaň s Marií co nejúžeji spo-

jen zejména při mši svaté. Vynasnaž se, aby zbožné city plnily tvé srdce. Vždyť stojíš s Ní u paty kříže. Jest v tobě přítomna oběť svého Syna. Znovu v tobě prožívá nevýslovné bolesti. Jest šťastna, že může v tobě znovu nabídnouti nebeskému Otci život svého Syna pro spásu hříšníků. Při této oběti kříže vzbuzuj city lásky volně podle libosti. Při mši sv. se obnovuje celý život Ježíšův před našima očima. Jsi knězem? Božský důkaz lásky je tvým rukám svěřen.

Můj Ježíši! S nevýslovnou radostí se dívám na Tebe při mši svaté. Konsekrací jsi se v mých rukou narodil. Dívám se na Tebe. Nemluvňátko, spočíváš v mém náručí. Ležíš na mé ruce. Děkuji Ti, že jsi ke mně tak laskav, ano zvláště ke mně. Ó, jak mě miluješ láskou tichou, ale vroucí.

Ježíši můj drahý, myslí si, že ležíš v chudobných jesličkách a v náručí své Matky, protože já u

oltáře sobě nepatřím. Patřím Marii, jsem pokračováním Jejího žití.

Ne já, ale nejsvětější, nejčistší Panna se Tebe dotýká, nosí Tě a objímá. Klaní se Ti a miluje Tě ve mně. Ježíši, proměň úkony mé lásky, pokory, mé odevzdanosti, mého klanění se Tobě, v chudé plénky. Již jsem Tě do nich zavínil a Tvé Matičce Tě podávám. Dej prožívatí své svaté Mateři ony city, které prožívala, když Ti tyto mateřské služby prokazovala!

Připravuj se pečlivě na sv. přijímání. Nejsvětější Panna touží v tomto okamžiku prožívatí znovu onu krásnou chvíli, kdy Ježíš vstoupil do Jejího panenského lůna. Byla to nejkrásnější chvíle Jejího života.

S jakou vroucností a láskou Tě přivítala, můj Ježíši, tato svatá Panna, Již jsi učinil svým příbytkem.

Ježíši, když Tě přijímám, Tvá Matka prožívá týž cit lásky. Ó, račiž Jí v tomto okamžiku udělití

tutéž radost, kterou po prvé pocítila, když poznala, že je v mateřském styku s Tebou, svým Božským Dítětem.

Dříve mne trápila myšlenka, že se Ježíš nudí a trpí v mém ledovém srdci. Nyní se tím již znepokojovati nebudu. Vládu nad svou duší jsem úplně svěřil Matce Boží. Přijímá ve mně Ježíše, jako Jej po prvé uvítala ve svém lůně. Když se snad vzdálím nedobrovolnou roztržitostí, nedobrovolně se zabývám něčím jiným, Ježíš mé nepřítomnosti nepozoruje.

Kdo by nechtěl naslouchati sladkým slovům, kterými nejsvětější Panna rozmlouvala s Ježíšem, když Jej nosila ve svém lůně? Kdo by nechtěl okusiti nekonečné rozkoše malého Děťátka, když cítilo jak jest vřele milováno a jak bezpečně je uloženo v útrobách Panny tak čisté?

Co asi Děťátku Božímu působilo největší radost? Myšlenka, že patří

Jí, že Jeho lidská existence závisí výhradně na tvoru, který jen Jemu náleží. Že tedy žije jenom skrze Ni.

Můj Ježíši, odpočívej sladce v mém srdci po sv. přijímání. Nechť jsem Tvou rozkoší! Miluj mne! Vždyť totéž svaté lůno mateřské ve mně Tebe přijímá, Tebe hostí, Tebe nosí s láskou.

Vzpomeň si, Ježíši, na hořké bolesti, které svíralo Tvé srdce na cestě do Egypta. Tvá Matka tiskla Tě s úzkostí ke své hrudi. Cítilo Její horký dech, Její prudký tlukot srdce.

Připomeň si Ježíši, že Tvá Matka nosí také mne v náruči, protože já jsem jedno s Tebou. Pokud bloudím pouští vyhnanství, má Matka trpí, poněvadž ví, že mne mocný nepřítel chce vyrvat z Jejího objetí.

Až mne uvidíš v nebezpečí a ve spárech mých pronasledovatelů, vzpomeň si na úzkost mé a Tvé Matky. Ježíši, vždyť zahyneš ve mně, když já zahynu!

Ne, nebojím se! Já, malé dítě, v nebezpečí, pokušení, v denních zkouškách položím svou hlavu na srdce své Matky. Tys také tak učinil, když jsi prchal do Egypta.

Až uvidí má Matička, jak bezpečně odpočívám na Její svaté hru-di, vzpomene si, že Ježíš také tak kdysi tiše spal v Její náruči.

Vidíš, Spasiteli, mou důvěrou a odevzdaností dojata, bude Tě milovati touž láskou jako na cestě do vyhnanství.

Ježíši, jistě se budeš radovat, až uvidíš, jak bezstarostně spím v náruči Mariině. Potěšíš se, že spím bez bázně na cestě do věčnosti, která je plna nebezpečí, plna hluku.

Tvůj styk s Tvou Matkou musí posvětit nejen tvé žalosti, ale i radosti.

Kdo vypoví radosti Jejího mateřského srdce ve chvíli narození Jejího Děťátka Ježíše? Radostí plesala, když Jej po prvé vzala do náruče, přitiskla na své srdce, živila svým mlékem. Radostí slzela, když k Ní vztahoval své ručky, aby Ji objímal.

Ó, jak něžně Ježíš miloval svou Matičku a tisícerými důkazy dával Jí najevo svou lásku.

Obdivuhodně něžnou lásku prokazuje duším, které Jej zvláště milují. Ještě tisíckrát větší láskou miloval svou něžnou Matku, která Jemu výhradně náležela, byla Jeho Holubičkou, Jeho Jedinou.

Laskavá Matko, Ježíš by rád obnovil mou láskou všechny Tvé radosti v Tvém srdci. Ani já nebudu klásti mezí ve své horoucí lásce k Tobě; Ježíš mi tak poručil.

Chci napodobiti Ježíše v Jeho lásce k Tobě, abych Ti dokázal, že Tě miluji. Hodně radostí Ti

chci způsobiti zapíráním a obětmi v maličkostech.

Rád bych Tě nějakou radostí překvapil, abys mne mohla milovati tak jako svého Ježíše. Chci Ježíši býti tak dokonale podoben, abych mohl Tvé mateřské oko oklamat, že bys mne již od Ježíše ani nerozeznala.

Má Matičko, miluj mne veškerou láskou, jež plní Tvé mateřské srdce. Miluj mne tak, jak jsi Ježíše milovala!

Miluj mne vši něžností, kterou Bůh obdařil Tvé srdce. Zahrnuj mne svými milostmi. Hýčkej mne svou láskou až do sytosti Tvého mateřského srdce. Buď neúnavnou v projevech něžnosti a lásky ke mně. Jako Ježíš svou něžnou láskou rozněcoval Tvou lásku, chci i já v Tvém srdci rozněcovati nejněžnější projevy lásky ke mně. Jak? Budu neustále v srdci vzbu-
zovati city lásky, poddanosti, pokory. Budu se často modliti „Zdrá-

vas Maria“, jež naplňuje Tvou duši sladkou rozkoší.

Matičko, myslíš, že já Tě tak něžně miluji? Ne! Ježíš Tě miluje, poněvadž ve mně žije. Miluj mne něžně a přijímej všechny projevy mé lásky a budeš zase žít se svým milovaným Synem Ježíšem na zemi.

Dítě Mariino, do jaké hloubky duše své Matky smíš vniknouti a bezstarostně žít? Budeš-li Jí věrný, učiní tě nesmírně vynalézavým v důkazech něžné lásky. Zjeví ti tajemství, která svěří jenom tobě.

*

Dovoluješ své Matce, aby znovu prožívala radosti i bolest svého života a dovolíš Jí ještě více. Dáš Jí příležitost, aby mohla pro tebe pracovat, jako kdysi pracovala pro Ježíše. Uvaž, že všechny dobré skutky vykonané v milosti posvěcující jsou Bohu příjemny a tvému bližnímu užitečné.

Kontroluješ-li svůj život, poznáš, že od rána až do večera pracuješ vlastně pro bližního, pro duše. Pro koho tedy? Pro Ježíše.

Maria žila na zemi právě tak. Všechny práce snoubenky a Matky v malé rodině Nazaretské směřovaly k jednomu cíli, k Jejímu Božskému Dítku. O těch nepatrných nízkých pracích svět ničeho nevěděl. Avšak Slovo Boží přímo okouzlovalo a připravovalo svaté Panně velikou slávu v nebesích.

Nyní, když žije v Bohu v nebi, hledá na světě duše dobré vůle a prosí, aby Jí pomohly dále žít na zemi životem tichým, nízkým, skrytým. Proto by si od tebe ráda vypůjčila tvé práce, aby je mohla obětovati Ježíši.

Ani nepochopíš, jak velikou radost způsobíš své Matce, když Jí daruješ všechnu svou drobnou práci, která nemá jinak skoro žádné ceny. Lhostejno, z jakého důvodu ji konáš, zdali z poslušnosti,

z povinnosti, nebo z lásky. Skutečně zázračně se mění cena tvé skromné jednotvárné práce. Již nepracuješ ty, Matka Boží v Nazaretě slouží v tobě Ježíši. Okouzluje Jej tvými pokornými pracemi.

Matka Boží bere na svůj účet i tvou zábavu a když odpočíváš pod Jejím dohledem, obětuje Ježíši i tvůj odpočinek a připomíná svému Synu sladké chvíle, které doma večer prožívali, když si po denní těžké práci trochu oddechli.

Večer, dříve než jdeš spat, pros svou Matku o požehnání. Polib Jí s láskou ruku, jako Ježíš činil; byl vzor všech Synů. Svatá Panna bude ve spánku bdíti nad Tebou, jako bděla u kolébky svého Dítěte.

Neusínej ještě nikdy, dokud jsi Jí neobětoval tělo a duši. Neusínej, dokud jsi Ježíše prostřednictvím Matky Boží nepoprosil, aby ti odpustil tvé poklesky.

Tak bych tě rád naučil, abys byl malým dítkem Mariiným. Abys

všechno očekával od Její mateřské dobroty. Abys bez Ní ničeho nemyslel, ničeho nemluvil, ničeho nekonal.

Ježíš tě zastupuje a chce také, aby Jeho Matka byla tvou ideální Matkou, jako byla Jemu.

Ty pak buď Marii tím, čím Jí Ježíš byl. Buď spojovacím mostem těchto dvou srdcí. Važ si tohoto velkého vyznamenání a budeš šťastným prostředníkem mezi Ježíšem a Marií, průplavem Jejich vzájemné lásky.

HLAVA IX.

Jak budeme v nebi žíti v Marii.

Čím hodnějšími a čím vděčnějšími jsme Jejími dětmi na zemi, tím více Maria může milovati Ježíše v nás. A čím více miluje Ježíše ve svých dítkách, tím více zkvétá Její sláva a Její věčné štěstí v nebi.

Je to možné? Já ubohý zemský červíček k zašlápnutí bych mohl rozmnožiti Její blaženost a Její slávu v nebi?

Andělé a svatí se budou radovati a budou Jí blahopřáti, že Její blaženost a Její sláva se zvýšila. A kdo dal k tomu podnět? Já!

Ještě horoucněji Ji bude Bůh milovati. Ovine Její liliové čelo ještě krásnější aureolou, proč? Protože mne zplodila k životu nadpřirozenému. Protože mne chránila, vedla a spasila svou mateřskou dobrotou.

Dovedeš si představití radost dítěte, protože se mu podařilo zvýšiti štěstí své Matky? Svou láskou učinilo nebe pro Ni krásnější a radost čistší. A až do konce svého života pro svou Matku pracuj a miluj v Ní svého Ježíše.

Potěší se i dítě nehodné, které dříve svou Matku zarmucovalo, když nyní Jí způsobuje radost a může Jí nahraditi dřívější nevděčnost.

Je tvou svatou povinností, abys Ji miloval a Ježíši vždy věrnost zachoval.

Miluj Ji denně tak něžnou láskou, aby tě každým okamžikem úžeji spojovala s Ježíšem.

Přičiň se, aby také jiní tvou Matku poznali a milovali. Každá duše, kterou získáš pro Ni, rozmnoží Její věčnou slávu, věčné štěstí.

Bud' ujištěn, že ti bude vděčna tvá dobrá Matka za tvou horlivost, za tvou péči, že se staráš, aby také jiní lidé Ji milovali, jako ty. Při-

váděj k Ní děti, rozmnožuj spravedlivých důvěru v Její dobrotu, vzbuzuj v duši hříšníka naději v Její přímlovu.

Užij každé příležitosti, která se ti naskytne a povzbuzuj lid, aby Ji miloval, aby Ji vzýval. Užívej Jejího nejsladšího jména ve svých rozmluvách a napomenutích a způsobíš Ji nesmírnou radost.

Čím více se vynasnažíš, aby byla milována, tím více bude i tebe milovati.

Čím větší láskou tě bude milovat, tím více budeš Jejím dítětem a tím více Ježíš poroste v tobě.

Když pozemské dítě roste, přestává býti těsně spojeno s matkou. Sladká pouta k drahé osobě, jež mu dala život, nepozorovaně povolují. Dítě si uvědomuje, že už tolik matky nepotřebuje. Jest na matce stále víc a více nezávislý a někdy i zapomene na všecka dobrodiní, jež mu matka prokázala.

Tato myšlenka do budoucna

ztrpčuje matce okamžitou radost při kolébání, když se dívá na své nemluvňátko. Tak by je chtěla zadržet, aby nerostlo a nebo až bude Její dítě velké, aby vždy potřebovalo matky.

To je dobře, že naši nebeskou Matku podobné obavy netrápí, ani když nás živí, ani když nás kolébá. Ví, že Její dítě se k ní stále těsněji a těsněji připoutává, čím více roste v Ježíši.

Strom drží v zemi s počátku jen slabě. S jeho vzrůstem přibývá mu kořenů, které směřují do země hlouběji, až ve velké hloubce celý strom upevní. Oko lidské kořenů nevidí, ale pod zemí se neustále rozvětvují a rozšiřují.

Matičko, se mnou jest to také tak. Čím více Tě miluji, tím hlouběji ponořuji své srdce do Tvého srdce a tím těsněji nás pouta lásky spojují. S mou láskou vzrůstá i žízeň po úplném splynutí s Tebou; toužím, aby krev z Tvých žil

proudila v mých žilách. Já dítě Tvé jsem jedno s Tebou, s Matkou svou.

Pokládám za vrchol svého štěstí, že ani nebe nepřeruší tohoto krásného spojení dítěte s Matkou nebeskou. Budu věčně skryt v Její lůně, budu žít v Bohu Její životem. Maria zúčastní mne života Ježíšova a zásluhou Ježíšovou budu zúčasten i života nejsvětější Trojice.

I v nebi budu pod hřejivým vlivem své Matky. Také v nebi budu úplně závislý na své Matce. Celou věčnost budu Její malým dítětem, jako jsem jím byl na zemi.

Jaký bude můj poměr k Matce Boží v hodině smrti, takový bude celou věčnost. Jak bude Maria milovati Ježíše ve mně v okamžiku mé smrti, tak Jej bude milovati ve mně celou věčnost. Jak budu v tomto okamžiku milovati Ježíše v Marii, tak Jej budu milovati v Ní věčně v nebi.

Pouto vzájemné závislosti, jímž nás spoutala Její láska, nikdy se již nerozváže. Výsledek tohoto sladkého spoutání bude vzájemná radost. Zřídlem našeho svatého spojení a nekonečného štěstí bude Ježíš. V Ježíši budeme milovati svou Matku a naše Matka bude v Ježíši milovati nás.

Říká se, že andělé vyššího řádu osvěcují andělé nižšího řádu. (Sv. Tomáš P. t. 2.106. De Verit. V. S.) Svatí, kteří dospěli vyšší svatosti, mají jakýsi vliv na lidi, které spasili svou horlivostí, svým utrpením.

Zakladatelé řádů budou požívat zvláštní radosti ze svatosti a blaženosti všech duší, které se v jejich řádě posvětily.

Bůh nejedná přímo. Jeví se jako příčina ve svých tvorech. Proniká všecky věci, takže je vším každému jednotlivému tvorů. Jest bezprostředně viditelný všem vyvoleným v nebi. Všem uděluje blaženého patření a nevýslovné slasti,

která z Jeho Božství plyne. Ponechává však hierarchii pořádku a závislosti, kterou ustanovil mezi jednotlivými dušemi.

Ježíš odevzdal na zemi všechny milosti do rukou nejsvětější Panny. Na světě je Maria mocnou pomocnicí všem duším. Působením ducha sv. uděluje spaseným duším život nadpřirozený, který rozmnožuje a dovršuje.

Kterou povinnost má Maria v nebi? Celou věčnost uděluje duším život nejsvětější Trojice. Přijala jej od svého Božského Syna a vlévá jej do všech oslavených duší.

Jen prostřednictvím Mariiným budeme věčně oslaveni. Budeme ovšem přímo požívatí blaženého patření na Boha, avšak Maria má o to zásluhu, Jí budeme zavázani svými díky. Budeme nekonečně šťastni ve své nebeské Matce. Maria zas najde v nás své štěstí, svou slávu. Čím dokonaleji nás přemě-

nila v Ježíše, tím větší bude Její štěstí a Její sláva v nebi.

Má Matko, věčně budu Tvým dítětem. Tato útěcha mne plní nevýslovnou radostí! Čím více Tě na světě miluji, tím šťastnějším budu Tvým dítětem na věky.

Má Matko, miluji Tě! Pomoz, abych Tě ještě více miloval. Miluj též Ježíše ve mně veškerou svou láskou, takovou láskou, jako jsi Jej milovala na zemi.

*

Má drahá Matičko, spojuji se s Tebou, spojuji se s celým Tvým životem. Spojuji se se všemi Tvými radostmi a bolestmi, se všemi city, které jsi zažila od prvního okamžiku Tvého života, od onoho okamžiku, kdy věčná nestvořená Láska sloučila Tvou neposkvrněnou duši s nejčistším tělem. A spojuji se s Tebou až do posledního Tvého vzdechu, kdy táž věčná láska

přetrhla pouta, jež Tě vázalo k zemi.

Spojuji se s onou věčnou láskou, již jsi milovala Ježíše od okamžiků, kdy se vtělil do Tvého panenského lůna a miluješ Jej až na věčné časy.

Spojuji se se všemi úkony lásky, které Duch sv. s Tvou mateřskou láskou vzbudil a vyvolává v duši každého Tvého dítěte.

Nabídnou Ti všechnu Tvou lásku, již jsi soustředila ve své požehnané duši a již obětuješ bez ustání Bohu a prosím Tě, abys Ji obětovala znovu Ježíši. Ježíš ji pronikne svým Božstvím a obětuje ji svému nebeskému Otci.

Tento projev lásky, který jsi nyní v mé srdce vdechla, chci vydechovati každým okamžikem svého života a zvláště v okamžiku smrti.

Slibuji Ti ještě více. Chci Tě, Maria, milovati na zemi i po smrti. Proto se spojuji se všemi projevy

lásky, které se mohou vznést k Tobě ze srdce lidského k výšinám nebes. Přeji si, aby tento plamen lásky byl věčný, aby byl věčně opětován všemi tvory, kteří Tě milují a věčně milovati budou.

Kéž tento projev lásky je křišťálově čistý a vroucí a způsobí Ti nevýslovnou radost!

Já, slabý tvor, rád bych hořel Tvojí láskou, kterou jsi plála k Ježíši. Rád bych ji tolikrát zvětšil, kolik je písku v moři, kolik je atomů ve vesmíru, kolik je kapek vody v širém oceáně, kolik myšlenek víří v lidských hlavách. Rád bych ji tolikrát zvětšil, kolik bytostí žije a bude žít na světě, kolik bytostí je zahrnuto v dokonalém rozumu Božím, kolik okamžiků bych spočítal, kdyby čas nikdy nepřestával.

Má Matko, přijmi ode mne tuto oběť. Skryj ji ve svém srdci, očisti ji, posvěť a nabídni Ježíši a Jeho rukama nebeskému Otci!

Má Matičko, toto vše bych Ti rád chtěl říci ve chvíli, kdy roztržitost spoutá moji duši, kdy fantasie nedbá mých přísných zákazů, kdy zaměstnání nedovolí duši, aby se volně povznesla na perutích do hlubin a výše, a ve chvíli, kdy tělesná slabost ochromí mou vůli.

Chtěl bych Ti to zejména říci, až budu vysílen nemocí, až v smrtelném zápase nebudu moci vysloviti Tvého nejsladšího jména a pohlédnouti na Tvůj milý obraz, až nebudu ani moci mysliti na Tvou mateřskou dobrotu.

Stůj při mně v těchto kritických okamžicích! Učilas mne, abych vždy konal vše s Tebou, v Tobě! Ó, prosím, vezmi si můj rozum, mou vůli! Spoj ji se svou požehnanou duší! Vzbud' ve mně tak šlechetné a svaté city lásky k Ježíši a, Maria, k Tobě, aby trvaly na věky, věčně! — Amen.

Ježíši a Maria, buďtež ode mne věčně oslavováni a velebeni!

OBSAH

I.

Maria jest mojí Matkou	15
------------------------	----

II.

Od které doby je nejsvětější Panna naší Matkou?	30
--	----

III.

Co vykonala pro nás naše Matka?	43
---------------------------------	----

IV.

Čím je nám naše Matka?	64
------------------------	----

V.

Jak se naše duše navždy spojí s Pan- nou Marií	77
---	----

VI.

Jak budeme v nebi žítí v Marii	94
--------------------------------	----

VII.

Nejsvětější Panna chce milovati Ježíše v nás	109
---	-----

VIII.

Jak naše Matka chce ožítí ve svých dětech	127
--	-----

IX.

Jak budeme v nebi žítí v Marii	140
--------------------------------	-----